

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,**
- **пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,**
- **сви оптужени,**
- **адвокати Здравко Крстић, Градимир Налић, Игор Олујић, Војислав Вукотић, Миладин Живановић, Јасмина Живић, Зорко Борис, Бранко Димић, Гордана Живановић, Слободан Живковић, Бранислава Фурјановић, а адвокате Планојевић Миодрага мења адвокат Миладин Живановић и адвоката Милу Јанковић адвокат Бранислава Фурјановић.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 50 минута, изношењем одбране оптуженог МИЛАНА ДЕВЧИЋА.

УДАЉУЈУ СЕ из суднице сви остали оптужени који нису испитани и саопштава им се да је следећи термин суђења 13. мај 2008. године у 9,30 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, за ове оптужене који се бране са слободe, да дођу 13. маја у пола десет.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, око овог роковника, нема договора никаквог, Ви сте рекли 13.-ог па надаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Ја мислим да је то и раније саопштавано ти термини.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, знам, али Ви први пут, ја нисам могао да се договорам са неким другим да питам. Значи, дефинитивно то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Са допуштењем већа, ја бих због извињавајућих околности јуче и одсуства мог са завршетка, да кажем, јучерашњег радног дана, просто замолила веће, ако би било љубазно, да ми допусти да поставим два или три врло кратка питања првоокривљеном Деветку или ћете ми то дозволити накнадно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо накнадно, данас ћемо можда и скраћено радити, па да кренемо, биће прилике.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Па бих Вас одмах замолила да то имате у виду, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Биће прилике.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Има Наташа два питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, исто ћемо накнадно, јер ако данас са њим почнемо, то ће да потраје до краја радног времена. Оптужени Милан Девчић нека уђе у судницу. Видећемо, ако не направимо паузу, можемо до један да не правимо онда, ако се договоримо да не правимо паузу, да у један завршимо.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добар дан, поштовано судско веће и свима осталима присутним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Девчићу, да ли сте ову оптужницу разумели?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Разумео сам оптужницу језички.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли износити своју одбрану?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Хоћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Мало само горе подигните овај микрофон да бисмо јасније чули.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Завршио сам средњу школу унутрашњих послова у Загребу 1982. године, значи од 1982. године до 1991. године сам радио у МУП-у Хрватске. Од 1989. године сам дошао на рад у Вуковар, СУП Вуковар. где је ситуација по националној основи била врло мирна и било је лепо радити у служби. Међутим, појавом вишестраначког система и победом ХДЗ-а у Хрватској, дошло је до националних нетрпељивости и мржње и тако даље. Пошто сам из мешовитог националног брака, од оца Хрвата и мајке Српкиње, имао сам проблема и у животу и у служби и пре рата и за време рата и после рата, тако да те околности које су проузроковале, значи довођењем нових снага редарственика, такозваних, у преводу полицајаца који су примљени 1990. године у јулу, августу 1990. године, почеле су још веће тензије нетрпељивости по националној основи, тако да су то људи који су примљени у том периоду који су криминалне прошлости, значи који су одговарали за разна кривична дела и за прекршаје и тако даље. Тако да негде око марта 1991. године полицајци српске националности, њих негде око двадесетак, је напустило службу управо због те националне нетрпељивости и мржње и тако даље и тако су исто и пензионисани одређени људи, посебно руководиоци српске

националности у СУП Вуковар, тако и у Винковцима, пошто СУП Вуковар, више није постојао у то време, пре него је постао значи једна степенница ниже, постојала је станица полиције, а СУП је прешао у Винковце, из неких одређених разлога, то је свима познато, због те њихове политике која је, да не кажем, била усташка. Тако да дошло је до тих узнемиравања на том подручју, тензије су биле све напетије, све веће, тако да је негде отприлике 02. маја дошло до и оружаних провокација и до напада на Борово Село од стране истих тих редарственика и тих лица из криминала који су били у оквиру тих редарственика. На челу тих, те специјалне јединице се налази Марковић Зоран из Жупање којег сам лично познавао, који је напустио службу ЈНА, био је официр ЈНА. Тада је тих око дванаест лица, редарственика, погинуло на Борову Селу. Тада је дошло до још већих тензија, тако да су почела да бацају та лица, ти редарственици који су, да не кажем, били у једној повлаштеној ту, имали су повлаштене те неке, неке, овај, нека овлаштења већа него остали, рецимо, припадници МУП-а Хрватске, јер директно из политике су дошли, значи повезани су са њима, значи са том политиком усташком, они су били, овај, да не кажем, извршиоци те политике. Почеле су провокације, значи привођења лица посебно угледних Срба у то време, значи бацања бомби по објектима, по кућама, радњама, паљења радњи, киоска, значи дошло је до једне мере неиздрживости. Значи, многи Срби су у то време почели да напуштају подручје Вуковара. Био сам присутан много пута где су поједина та лица и привођена, малтретирана, тучена од тих редарственика. Па, наводим пример, рецимо, Граора Радован који је био у општини, радио као геодета, кога када сам дошао у станицу полиције, нисам могао да препознам колико су га истукли, затим неког Живановић Слободана, који је радио на бензинској пумпи, па неки Тричковић, то су све лица српске националности који су у то време били угледна лица у српској националности у Вуковару и низ других лица која су у то време привођена. Значи после тих догађања увидео сам сву ту ситуацију, у ком смеру иде, почела су чак и убиства. Убијен је Јован Јаковљевић, који је иначе радио у Робној кући и који је радио на оружју, као продавац оружја, где су му долазили припадници тих редарственика и тражили су то оружје да им да, међутим, човек није то дозвољавао, на такав начин да се то одради, па је вратио се у касарну и предао је њима. Након дан, два је буквално овај позван да изађе из куће и ту су га, на кућном прагу су га убили. Затим се догодило убиство Поњевић Симе који је био припадник МУП-а Хрватске, напустио је МУП Хрватске у марту, значи 1991. године и прешао је у МУП Србије, те је у међувремену дошао као у посету овај родитељској кући тамо где му је била, још му је остала и супруга радећи у болници у Вуковару, где су му ти исти редарственици дошли у кућу и убили га на кућном прагу, и

њега и његовог комшију који је био са њим се затекао у то време. Затим Олујић Жељко који је такође био њихов припадник ХДЗ-а и тако даље, међутим, радио је и за обавештајну службу, војнообавештајну службу, па су га, да не кажем, провалили и убили су га. Група која га је убила, то је Мерчепова група, Кодак Небојша, Лазић мислим да је Младен, да се звао и тако даље, та лица сам све познавао, зато што сам радио у МУП-у и имао сам многа сазнања о њима. Пошто сам и одређене послове радио и за МУП Србије и достављао сам податке Државној безбедности, напомињем, рецимо само значи везу начелника СУП-а Шид, Макијевић Неђо, са којим сам сурађивао у то време, коме сам достављао податке везано за те случајеве на подручју Вуковара. Увидевши сву такву ситуацију која не води ничему и нисам се слагао са том политиком усташком, напустио сам СУП Вуковар. Претходно сам своју фамилију, тада у то време супруга и син, отишли су код родбине у Вуковар, а ја сам још тај један период остао да радим у Вуковару, када сам све то сконтао у ком смеру то иде, значи напустио сам СУП Вуковар и стан који сам добио исто од СУП-а Вуковар за свој минули рад. Нисам из стана ништа узео, чак ни злато нисам стигао рецимо, напомињем, нисам стигао да узем, зато што ми је јављено да морам да напустим СУП, јавила ми је једна особа, да морам да напустим, иначе ћу бити ликвидираан. Након тога када сам отишао код родбине у Београд, ту сам се задржао до отприлике 15.09., пошто је била општа мобилизација на подручју Србије и ту су и долазили одређени људи, рецимо, био је Крњајић Жељко, Воркапић покојни Милорад, који су своје фамилије пребацили већ у то време на подручје Србије, били су у Старој Пазови, ту сам овај са њима контактирао, пошто су они већ били у том периоду, неки други, трећи месец 1991. године отишли су већ у Борово Село, тамо су се прикључили полицији Крајине, где су били на обезбеђењу Борова Села и тако даље. Са њима сам исто одржавао контакте и тако даље, тако да сам, када су они дошли у том периоду, значи када је била мобилизација и тако даље, у њиховом том разговору, ту смо се договорили, пошто ће бити ослобађано подручје Вуковара од стране Југословенске народне армије, ту сам са њима отишао до Шида где сам се пријавио као резервиста Југословенске народне армије. То је било стационирано на вашаришту у Шиду, где сам задужио униформу, оружје и тако даље. Ту сам био у контакту, стално смо били заједно, цело време смо били заједно, тако да и колега један који је са мном радио, Миљешић Миле, који је, он је био евидентирао та лица у резервни састав ЈНА, тако да смо ту ето контактирали и тако. Након значи напада на Товарник, ту сам радио на пункту једном, на прелазу Шид-Товарник. Уједно су, значи отворена је станица полиције, све је то било под покровитељством Југословенске народне армије – и територијална одбрана, и полиција и све, значи све су они руководили томе. Да нагласим да сам, док сам био у Шиду,

посетио сам такође и начелника Макијевић Неђу са којим сам био значи пре тога у контакту. Ту ме је упознао са господином пуковником Петковић Љубишом који је био, радио за Војну безбедност, који се налазио у пошти, у центру Шида у пошти, ту им је било седиште, био је код њега у канцеларији, код Макијевић Неђе, ту смо разговарали и тако даље, где ме је Неђо препоручио господину Петковићу да остваримо сарадњу, тј. да има пуно поверења у мене да радим за, прикупљам податке везано за подручје, значи то које ће се ослобађати и тако даље. Значи, стриктно везано за лица која су била значи у ХДЗ-у, који су били на другој страни, тако да кажем. Пошто смо ту разговарали о томе и значи када је отворена та станица и тако даље, ту смо ето радили по том питању. Међутим, велики број тих који су били укључени у тај рад те политике ХДЗ-а и тако даље, они су напустили, избегли са тог подручја, тако да је мала могућност била да се нешто ту велико направи и ради по том питању. Јесте, привођена су та нека лица са којима су се углавном обављали разговори, где су писане белешке и тако даље, прослеђивано је све господину Петковићу. Затим, било је ту још једно лице, пуковник ЈНА, такође Суботић Слободан који је радио у војној полицији, којему смо предавали одређена лица са тог подручја, са којим је и Крњајић, који је био командир станице у Товарнику, са њим је имао више контаката, тако да сва та лица су значи најинтересантнија су прослеђена у војни затвор. Остали су пуштени. Значи, после тога у том периоду, значи док сам радио на тим прелазима, на том пункту, почели су и преговори између ЈНА и Кризног штаба, тако су се они називали, Кризни штаб тих локалних значи, локалног тог подручја Ловаса, где су били на преговорима, Рендулић Адам, пуковник један у пензији Ловрић Антун, Тепавац Милан и Продановић Ђуро. Они су били испред те локалне власти и из Ловаса. Ти преговори су били, вршени у пар наврата, у три, четири наврата су вршени преговори са ЈНА. Испред ЈНА су преговарали, колико се сећам, пуковник Радосављевић или Цветковић, знам човека, али не могу више да се сетим, после толико година да кажем, али га знам, по лику га знам, да га видим. И кажем Вам, пошто ти преговори нису успели, пошто сам ја и контактирао са одређеним лицима из ЈНА, ти преговори нису успели, знате. Пошто је требало да се преда то њихово наоружање, пошто сам ја и имао сазнања и пре значи сукоба свих тих и пре него што сам напустио полицију, долазио сам нормално код родитеља у Ловас, где су они држали одређене пунктове и страже, значи имали су пунктове где је била присутна нормално већа група људи, по десетак људи по тим пунктовима, ја мислим да су имали четири, пет пунктова где су они то лепо описали, има папири, све постоји везано за то, то ћемо касније да елаборирамо. Тако значи да су они били врло организовани и пре значи тих свих сукоба. На челу те екипе ХДЗ-а се налазио Милас Јозо који је водио ту главну реч око

тога, иначе из суседног села из Опатовца, један Херцеговац који је врло екстреман био по том питању националном, затим исти Рендулић Адам и остали, да их не набрајам. Значи пошто нису успели преговори, једно вече негде око 19 часова смо позвани значи ми из полиције, из територијалне одбране и добровољци, значи нас негде око седамдесет лица, где смо се окупили испред команде ЈНА. Ту је било њих официра пет, шест колико се сећам, неке сам познвао. То су били, значи господин пуковник Душан Лончар, затим пуковник Камбери, мислим да се звао Здравко, Милутиновић, затим Радосављевић, затим такође један, тада је био мајор, који је био пре у артиљерији, Вукелић Милан који је иначе из Ловаса исто родом, али је био са ваљевском бригадом и тада је ту господин пуковник нам у кратким цртама објаснио да није дошло до тих преговора, да Хрвати, тј. Кризни штаб из Ловаса неће да предају оружје и пре тога, то нисам рекао, пошто значи пре напада на Товарник је, ту је договор био између ЈНА и тих зенги из Товарника, које је предводио један мој бивши колега који је са мном исто завршио школу унутрашњих послова у Загребу, Блажић Владо који је био командир полиције у Товарнику, значи пре рата, иначе из Илаче, он је договорио са неким од пуковника, мислим да је Стојановски, није ни битно сада, да прође колона за Негославце, значи у правцу Вуковара, да прође колона, тај конвој, који је био доста дугачак, био је можда два, три километра, значи тенкови, логистика и сва остала која је ишла у правцу Вуковара и они су пропустили одређен део тог конвоја који иде према Негославцима. Међутим, негде при крају колоне, тај исти Збор народне гарде је пресекао ту колону, где су поједине, значи одузели су неку муницију, један или два тенка, не могу сада више, али то сам све имао информацију од војних лица са којима сам разговарао и тако даље, где су ту упутили неке људе, значи припаднике ЈНА су, који су људи били из Крагујевца или Ваљева, ја мислим да је ваљевска бригада била који су се нашли у злу и нису знали куда да крену, јер нису знали подручје, тако да су се упутили према једној, то је подручје некада где се одржавала Савезна омладинска радна акција и тако даље, сваке године и то је био комплекс један који је био уређен и тако да је ту негде било око неких хиљаду и то смештаја за хиљаду и по лица, где су Хрвати, Збор народне гарде ту је одржавао иначе, значи припреме пред ратно то стање, значи те припреме су они вршили, обуку тих лица, то су лица из свих села која су покупљена, ти млађи људи који су били чланови ХДЗ-а и тако даље, ту су вршили обуку. Ја мислим да им је у то време одржавао ту обуку неки, како су се они хвалили, да је неки из Легије странаца, мислим да је Росо Анте да се звао и још нека лица која. Ту је приступ био јако тежак, знате и ја као припадник МУП-а нисам могао да приђем ту, тако да онда знате колико је и какво је обезбеђење ту било. Тако да они су ту вршили обуку. Међутим, они су значи пре тога, пре тога су напустили то подручје и

отишли су за Вуковар. Значи комплетна та јединица је отишла, Збор народне гарде, напустио је то подручје. У међувремену су ови Ваљевци су побегли, уствари, разбежали се на све стране и отишли су, пошто је ту, отприлике на тој цести, то је око два, три километра од те оре, соре, међутим, у том периоду, значи то се све исти дан дешава, значи пролаз за Негославце, одлазак тих људи који су се нашли у том злу, значи припадника ЈНА који су отишли на ту ору, значи та ора је претходно била пуста, овај Збор народне гарде је отишао, значи остала је пуста. Они су дошли ту на то подручје где је било још неких из села, из Опатовца, рецимо могу да напоменем тог, Белић Радован, једно лице које је ту било и рањено том приликом. Ту је њих било пар тих сељана и прихватили су их ту и тако даље. Међутим, пошто је наша авијација, знате, наша авијација, било је ту доста људи, значи, војске, војске Југословенске народне армије, и они су се ту сместили и у међувремену, значи авијација је ракетирала значи то подручје, не знајући да је то у питању, да су припадници ЈНА, они су мислили да је то Збор народне гарде, вероватно, чим се догодило то што се догодило, значи они су ракетирали то подручје ту ору, где је дошло до погибије многих тих припадника ЈНА. Затим, чак мислим да је и ту колону која је ишла према Вуковару, да су и њих исто ракетирали, пошто је било доста тих мртвих, рањених, међутим, ту су подаци скривани и тако даље, то сада није ни битно, али је то скривано, то је сигурно, тако да знамо из медија да се због тога господину Силић Андрији мислим да се тако звао, генералу и судило. Међутим, то није завршено, то није ни битно, овај за ову расправу, али значи то се догодило, то је чињеница, да се догодило. Значи, пред, да наставим сада овај део, када смо се окупили значи пред команду, ту су били ти официри које сам набројао, где нам је господин пуковник Лончар рекао да није дошло до тог договора, између ЈНА и Кризног штаба ХДЗ-а у Ловасу и тако даље, те да нема друге могућности него да се војним путем, војном акцијом мора ући у село Ловас. И пошто смо ту били окупљени, он нас је у две врсте постројио и где нам је рекао одређене ствари, значи, да ће артиљерија дејствовати од шест сати ујутру до осам, да би након тога ми ушли у село ради чишћења села, то се војнички тако каже, чишћење подручја, села и тако даље, није ни битно, места или слично томе, већ шта треба да се чисти. Али, значи у томе делу још је рекао нешто везано, ако буде рањених и тако даље, да неће моћи да нам пруже помоћ, да ако ослободимо пола села, пошто је до пола села асфалт који иде од Товарника према значи, од Товарника према Ловасу, према центру села, ако дотле ослободимо тај део, да ће омогућити се прилаз возилима ЈНА, ако буде рањених, погинулих, да ће нам то омогућити, да некако дођемо, да се извучемо одатле. Међутим, ни то није било тако све како нам је речено. Да, то сам прескочио, да кажем само везано и за ову поделу оружја и муниције

испред ЈНА, значи испред те команде. Донели су нам сандуке са муницијом, са бомбама, зољама и тако даље, које, чим је ко знао да управља, да не кажем, да рукује, тако да је могао да понесе колико је ко могао, пошто друге логистике нисмо имали од онога шта смо могли да понесемо, шта понесеш, то ти је, значи тако да је, колико је ко могао да понесе, две, три, пет бомби и тако даље, муниције, колико је ко могао да понесе, зоље и тако даље, ко је знао са тим да рукује. То су нам поделили колико је ко могао да понесе, без евиденције, без ишта. Ту акцију је предводио Крњајић Жељко, који је био ја мислим и одређен да предводи ту акцију, пошто је доста контакта имао са господином Лончаром, пошто су та, кажем, лица, сва војна лица долазила код нас у станицу милиције и са нама су контактирали свакодневно, тако да и све што се радило на том подручју, све је било под командом ЈНА, тако да ту нема спора око тога. Негде око два километра су нас војним возилима преbacили припадници ЈНА, објашњавам пут како смо се кретали до Ловаса. Преbacили су нас ту, отприлике преко неког релеја, где смо наставили пешке, где је било чак и од артиљерије вероватно или не знам од чега, ту су и неке жице пале од далековода, преко цесте, тако да било је, они су нас ту оставили, а ми нисмо знали, као ни они, вероватно, да се то догодило шта се догодило, тако да је преко цесте, те су жице лежале доле, тако да нисмо знали да ли има напона, нема, шта даље, куда и тако даље. Али, ето, ризиковали смо па смо прелазили преко тога и кретали смо се асфалтним путем све време, асфалтним путем, пошто је Товарник-Ловас негде отприлике седам километара и Ловас је увучен једно два километра са те главне цесте која води према Вуковару, када смо дошли ту отприлике близу раскршћа тог према овоме Ловасу, отишао је два, три, да не кажем као извидница, да не би дошли до тога, да није случајно нека сачекуша и тако даље, па смо ту други остали сачекали док они то не одраде, извиђачи. Када је било безбедно, значи када је утврђено да нема одређених значи лица из Збора народне гарде и тако даље, ми смо наставили даље, где смо зашли, пошто је тај део с леве стране и са десне стране је све шума, један комплекс шуме који се зове Јелаш, наставили смо даље, значи, од тог раскршћа једно километар, два и где смо зашли десно у неко кукурузиште, где смо ту прошли неких два, три километра кроз те кукурузе смо ишли, тако да је чак један део колоне се ту изгубио, значи људи који су од ових добровољаца били, били су се изгубили, значи па смо се враћали, ми који смо из села, који смо познавали тај терен и тако даље, па смо се враћали да их, да не кажем, нађемо и тако даље. Тако да негде на одредиште где смо требали да дођемо, то је подручје Бечке, такозване, Бечка се тако зове то подручје где смо требали да се то прво одредиште и то је од села удаљено неких, једно километар, ту смо се значи задржали, на одредиште смо дошли око један сат, тако два, отприлике, ноћу. Ту смо

се задржали до четири сата ујутру, тако да после тога смо мало ближе дошли селу негде на око триста метара. Негде око, не знам временски, али неких отприлике пола сата или тако нешто око четири, није ни битно, значи око пола сата негде је пружена нам артиљеријска подршка. Сада, колико је пало граната, тешко је рећи, али ја мислим да је једно двадесетак можда пало, можда и која више, која мање, али то је ту. Значи након тога, по договору са лицима из ЈНА је требала значи када престане та артиљерија, да ми уђемо, да значи војнички то, како они кажу, чистимо подручје. Тако се и догодило. Пре тога него што смо кренули, поделили смо се у неке групе, значи биле су, колико се ја сећам, четири групе, значи из четири смера да уђемо у село. У тој свакој групи било је значи отприлике петнаестак до двадесет људи. Ја сам био у групи са Крњајић Жељком, Радојчић Миланом, мислим нека још лица да су била из Товарника, неки Ступар, Грковић и тако, сада не могу више све да се сетим, Станимировић, чини ми се и тако. Значи ја сам ишао са том групом, значи у улици Иве Лоле Рибара, том сам ишао улицом. Остали су ишли Млинском, Гајевом и ова четврта је ишла чини ми се Дол, тако се звала улица, чини ми се да се тако звала. Ко је у којој групи био, отприлике знам. У Млинској улици су били Воркапић Милан, звани «Трндо» са групом из «Душана Силног», тај «Душан Силни» је био у тој групи. У мојој групи су били сви значи из полиције, мање-више који су били. У овој другој групи је био, водио Тито, такозвани Тито, тако смо га звали и како се звао, име и презиме, ја не знам. У тој групи је још био Зоран Тепавац, покојни Милорад Воркапић и још не знам који су, пошто то су одвојене улице, тако да ја са њима нисам имао контакт никакав. А у овој четвртој групи су били Љубо Јоргић, који је био и добровољац из Београда, ја мислим чак да је радио у, као у Централном затвору као чувар, шта је био не знам, али тако се представљао као полицајац, ја не знам, али ето, знам га као Љубу Јоргића, који је касније и био командир полиције тамо у Товарнику и тако даље. Значи када смо кренули, пошто у тој улици Иве Лоле Рибара у којој сам ја живео, уствари моји родитељи, где сам ту и одгојен, било је највише колониста, значи после Другог светског рата са Баније, Кордуна, Лике и тако даље, значи највише је било српског становништва у тој улици, тако да је на почетку су били ту, овај, припадници хрватског народа, а вамо су даље били у тој улици значи српско, онда опет од центра села према доле је било хрватско, тако да није неки, у том првом делу, није био неки отпор, било је, да не кажем, спорадичних пуцања, пошто су они после артиљерије вероватно и почели да беже и да, видели смо претрчавања појединих који су бежали и тако даље и спорадично, значи било је пуцања, али је више било спорадичног. А с друге стране, не може се ни одредити одакле се пуца, када се пуца са свих страна, знате. У тој мојој улици касније негде у центру села сам видео само једно лице које је лежало. Касније сам

сознао да се ради о Краљевић Ивану, да ли је Јосип, не знам тачно, само знам да је Краљевић и значи том улицом сам прошао доле кроз до краја улице, на излаз значи према гробљу, само мало је десно од гробља, значи како та улица излази, до краја смо ту прошли. Значи, тако да нисам ишао ни лево, ни десно, нити у друге улице, него сам ишао само том улицом, ишао том улицом где су били и остали ови моји припадници. Ја сам стриктно ишао са десне стране улице, неки су ишли са леве стране улице. Моја је група била с десне, пошто ми је ту и кућа, тако да сам ту, када сам дошао до куће, ту сам се и задржао, пошто су моји родитељи, као и неки још који су од комшија се ту сакрили буквално у подрум, где су ту и били и где сам их затекао у подруму и тако, где сам се и задржао ту неко време, док су ови моји, да назовем, саборци већ отишли даље, даље, тако да сам их ја сустигао касније, тек после центра села, када су већ отишли према задрузи. Значи, после тога ослобађања, не знам ко је, да ли је Крњајић Жељко или Воркапић, не знам ко је, отишао је да јави до Шида, пошто је такав био и договор са припадницима ЈНА, да се јави када буде село ослобођено или ако се ослободи пола села, јер је било да се ослободи пола села, по могућности, да би нам дошли у помоћ припадници ЈНА. Када су отишли, било је то негде око 15-16 часова, отприлике и ми смо очекивали да ће нормално ући припадници ЈНА, одмах, међутим, они то нису урадили, него је већ пала ноћ и тако да је то негде било, не знам, око можда 20 часова, када су они почели да улазе у село. Ушло је неких четири, пет тенкова, не знам колико је дошло припадника још пешадије, само знам да су дошли мало касније него што је тај договор постојао, како нам је и господин Лончар предочио тај договор да ће се одрадити. Значи, од ових добровољаца, јако мали број је и остао, знате, многи су, ја мислим да је од тих можда, шездесет, педесет људи, тих добровољаца, махом, ако их је десетак остало. Остало је све напустило, где је ко узео неки ауто, нешто сео, отишао, према Товарнику и тако даље, тако да многи су били, да не кажем, патриотски, да не кажем, расположени, који су бранили српски народ, а било је и оних других, знате који су дошли и имали су своје мотиве, ту да дођу и тако, значи то је један био од мотива, значи, да, крађа, пљачка и остало, да не кажем и не понизим оне који су дошли часно и поштено да помогну. Пошто је још тада у том периоду је значи постојала СФРЈ; значи бранили су легално државу, за разлику од ових паравојних формација, Збора народне гарде који су, да не кажем, тражили отцепљење из састава Југославије, значи својом политиком и тако даље. Негде око кажем 20 часова је или пре тога на можда пола часа, знам да је дошао Деветак Љубан са Мирком Јовићем и са Баста чини ми се да се звао, али ја те људе нисам ни знао, први пут сам их видео и још је неко био од војних лица, не знам ко је, знам да је неко био од војних лица са Љубаном, дошли су пицгауером, војним возилом

су ушли и питао ме Љубан, где су остали, где су остала лица од тих добровољаца што су ушли и тако даље. Ја сам му метафорички рекао да су отишли на купање, што сам се нашалио, значи, то сам му хтео казати, какво купање несретно, отишли су ко је шта узео од аутомобила, тако је и отишао, тако да није му било јасно, али касније када сам му рекао о чему се ради, онда му је било јасно, тако да је био врло љут на сва та дешавања, шта се све дешавало у то време. Кажем, ту ноћ су значи ушли, ушло је тих четири, пет тенкова и ту смо били заноћили и преноћили, мали број је остао, кажем, можда петнаестак људи. Међу њима сам и ја био. Ујутру се појавио ја мислим капетан Вељовић, Вељовић капетан који је довео припаднике ЈНА, неких не знам стотињак можда људи и тако отприлике, не знам тачно, не могу то казати тачно, али био је један одређени број, где смо му помогли, ја мислим да је Радојчић тамо са њим више овај комуницирао, где их је распоредио по тим пунктовима, по ободима села и тако даље, где је Деветак са њим ту комуницирао такође, где је био одређени број и мртвих лица, цивила и шта ја знам, где су они контактирали везано за то шта да се ради, где да се сахране и тако даље, тако да знам да је Деветак ту у центру села, било нас је одређени број, шта ја знам, нас пет, шест, ја, Радојчић, Воркапић и тако даље, где је рекао Деветак у том смислу, да је народ узнемирен и да треба да се то организира, да неки говор одржи и шта ја знам, тако да је он рекао да то Љубан одради уместо њега, пошто њега боље познају и тако даље и онда је ја мислим Продановић, ко је већ тамо био исто присутан, да је позвао тамо некога момка који је ту био близу, тај неки Шелебај који је добовао по селу, да се сви окупе у овој сали, да се одржи говор и тако даље, да би се тензије смириле и тако. Тако је и било. Ту је Љубан одржао тај говор неки, да је он неки ето представник ту из села, да не морају да се ништа боје, да ово, да оно и тако даље и тако даље, сада ја не могу да причам у његово име. Ја не знам све, нисам био присутан тамо, али нешто у вези тога тако је било, то сам накнадно касније чуо. То му је наредио господин Вељовић, пошто је Вељовић био капетан и он је и преузео команду значи на томе подручју, значи свуда у том делу где год су била извођена борбена дејства, свуда је ту била значи војна управа, значи командант места је постављен одмах, чим се заузме неко место, аутоматски се поставља командант места. Значи командант места није могао нико други да буде, осим војног лица, значи војно лице може да буде само командант места, цивилно лице није могло да буде и војна управа, значи полицијски час су они увели, пропуснице су они издавали, све што се радило, радило се по њиховој команди, тако да не знам, нека локална власт или не знам који све називи се ту називају, пар назива има, то је апсолутно нетачно. Сву власт и све наредбе и све остало су издавали припадници ЈНА, значи само зависи ко је, да ли је капетан, командант места, да ли је

потпуковник, да ли је пуковник и тако даље, с обзиром да и касније сам одлазио као припадник МУП-а Крајине и тако даље, где сам и био такође по тим више, да не кажем, тих кризних места и ситуација и знам да је тако било свуда и тако је било и овде. Тако да све наредбе, кажем, издавао је господин Вељовић, а после тога мислим да је око 14.-ог да је дошао господин Димитријевић, 14.-ог, чини ми се, значи након пар дана од ослобођења је дошао господин Димитријевић на то подручје, који је преузео, значи улогу команданта места уместо Вељовића. Значи, као и што је господин Вељовић држао састанке шта ће се радити у селу и значи од пољопривредних послова, до свих осталих, од кретања, од забране кретања ван места цивилима, до свих осталих значи наредби, изласка из села, није нико могао да изађе из села управо из тих, да не кажем, преношења информација и тако даље. Пошто је још увек било неослобођено подручје и Илока и Бапске и Шаринграда и Мохова и Опатовца, то су све суседна села која су била још увек под контролом Збора народне гарде, заборавио сам напоменути, рецимо, када је, пошто ми је то господин пуковник Ловрић Антун, са њим сам и пре рата био у добрим односима, пошто ми је долазио и кући, код мог оца, били су добри, пошто бавио се тако воћем и виноградарством и тако даље, долазио је код мене кући често, где ми је испричао, рецимо, да пошто је и он био један од преговарача где је рекао господину Рендулић Адаму који је тактизирао, који је, да не кажем, вукао за нос тај исти народ тамо у Ловасу, и он је један од највећих и криваца што се то догодило и што је изведена уопште војна акција у селу Ловас, јер њима је понуђено у три наврата да предају наоружање и да мирним путем војска уђе у село, без војних акција, без неких, да не кажем, драма. Међутим, он је криво представио то све стање у кино-сали Дома културе, где је позвао те сељане, где им је објаснио у том смислу као да треба да предају оружје и тако даље. Међутим, они су ту дошли до неког сукоба, нека тврда линија и мекша, тако да једну је предводио Кесер Милко, а другу је Кризмарић Фрањо, где је дошло до физичког обрачуна, где су се и потукли, ту у тој сали где је и настао раздор и где су се поделили и отишли кућама, а ујутру су донели пар пушака тамо неких ловачких и предали као у Месну заједницу. Након тога су дошли полицајци из Илока и то су однели и тако да ту је био крај свим преговорима. Међутим, исти тај пуковник је рекао Адаму да је направио велику грешку што није људима лепо објаснио, да, јер му је господин и Петковић у Шиду рекао, ако не буду испоштовали овај задњи договор, да ће Ловас бити спржен, то му је лепо рекао. Међутим, тај исти господин Рендулић је то и желео да се догоди и ја мислим да је он директно и комуницирао са и са, да не кажем, на вишем нивоу политике и чини ми се да је био укључен далеко више него што је ико и мислио ту, значи, директно из Загреба са неким је, или из Вуковара, пошто и у Вуковару у то време, председник

општине био је Докмановић Славко, а преузео је Видић Марин-Били, иначе мој школски друг, значи преузели су комплетну општину Вуковар, ХДЗ у то време. Затим Мерчеп Томислав који је преузео територијалну одбрану, значи потерали су све људе из територијалне одбране у том периоду где је било и Срба и Хрвата и тако даље. Међутим, они су све то истерали из територијалне одбране и преузели Збор народне гарде на челу са Мерчепом Томиславом, јер Мерчеп Томислав је у то време био и «Алфа» и «Омега» на подручју општине Вуковар. Чак му ни припадници МУП-а Хрватске нису могли ништа, значи био је изнад свих и његова је била последња, шта је он рекао, то је било тако. Знам, зато што сам био тамо присутан и знам како се одвијала ситуација и ко је коме заповедао и тако даље. Тако да мислим да је тај Рендулић Адам већи кривац него по мени припадници ЈНА који су наредили да се уђе војним путем у село Ловас, зато што је била отворена, да не кажем, велика могућност да не дође до тога, али он је био тај. То ми је и, кажем, рекао пуковник Ловрић који му је касније рекао, е, Адаме, видиш до овога није требало да дође, пре него што је побегао из села, јер били су заједно у једном подруму код Шиме Пејића, једног Хрвата који је био комшија од Ловрића ту негде пар кућа, где је Адам касније дошао код њих ту, па му је овај то саопштио, тако да познам лично господина тога и једног и другог и мислим да је тако и било. Тако да, кажем, велику одговорност он сноси. По успостављању власти на том подручју, како господин тужилац каже, локално-војна или цивилно-војна или тако даље, није то постојало, ни локална, нити цивилна, него је постојала војна власт зато што сва места, значи од тих назовимо их локалних места, поставља ЈНА: Значи, припадници ЈНА су постављали одређене људе, а ти одређени људи су морали имати неке критеријуме, знате, приликом одабира тог. Значи, превасходно су требали да буду Срби, то је на првом месту, на другом месту значи да су учествовали негде у неким борбама и тако даље, значи, људи који су били проверени, на неки начин. Значи, и од руководства Крајине, а такође и од војних органа, значи они су одређивали ко ће где да буде, тако да за, то је било ја мислим након пар дана се успоставило то да је значи, пошто је ту долазио одмах 11.-ог чини ми се да сам виђао већ господина пуковника Суботић Слободана који је био при војној полицији, који је долазио ту, који је комуницирао у Месној заједници са Вељовићем, са Деветаком, тако да је ја мислим он и доносио ту неке важне одлуке где ће ко бити и тако даље. Ту је постављен најпре Крњајић за командира, па потом је Воркапић Милорад, који је касније погинуо 23.10. је погинуо на економији приликом чишћења те економије, када смо ишли на чишћење тог терена, тада је погинуо, погинуо је од бомбе. А после 23.-ег сам ја постао командир, пошто ме је поставио господин, министар у то време, Богуновић Боро, значи то је могло да буде ето 24.-ог или 25.-ог, не знам тачно, али ето у том

периоду. Значи Богуновић Боро који је био министар полиције Крајине у то време, тако да није ту било никаквих, да не кажем, локалних власти и тако даље, него војна власт, превасходно војна власт која је све и одређивала, од људи, до наредби, до свега осталог. Пошто, кажем, имао сам договор и са господином Петковићем, пуковником са којим сам контактирао, ако не свакодневно, оно бар сваки други дан, где ми је давао упутства, значи, на који начин, од прикупљања података везано за те људе, значи из ХДЗ-а, значи из те политике која је водила ту, да не кажем, сепаратистичку политику одвајања из састава бивше СФРЈ, да се значи своди то на тај део, значи прикупљање материјала, обављање разговора, привођење одређених лица са сазнањима да су учествовали у борбама, у неким предрадњама, значи пре рата и тако даље, тако да је то и рађено, тако да су многа лица привођена у станицу, обављани су разговори, многи су пуштени кућама, неки су привођени у војни затвор у Шид, о чему постоје и одређени папири и тако даље, тако да ништа се није радило на своју руку, него се радило по инструкцијама, значи, припадника Војске Југославије, тада, значи припадника ЈНА и то од високих официра. Знам да на све састанке у то време, које је одржавао господин Димитријевић, су одлазили значи испред полиције је одлазио Воркапић Милорад, затим Радојчић Милан, Деветак, овај Продановић и ови припадници који су од «Душана Силног», који је био овај Обреновић Зоран, звани «Аждаја», затим Бата Михајловић, Михајловић Борислав, звани Бата и Ступар Славко, који су били неки команданти ти «Душана Силног». И сви они су били и потчињени такође исто ЈНА, значи и пре него што смо и кренули, значи оно када сам рекао испред команде ЈНА, испред Товарника, где нам је и рекао господин пуковник Лончар да смо сви под командом ЈНА и да треба тако да се понашамо. Е сада, знате, неко ко је научио на дисциплину, на ред и рад, тај је могао ту да се уклопи, али било је и оних других, знате, који није научио ни на ред ни на рад, ни на дисциплину, тако да се тако и понашао и све то време и тога рата. Уз присуство алкохола, недисциплине и оружја, а сваки рат је као рат насиље, ниједан рат није мир, него насиље, према томе, у том насиљу нормално да се догађају многе ствари, од смртних исхода па до свих осталих других малтретирања, иживљавања и свега осталог, што је, нећу казати нормална појава, али значи то је след догађаја свих тих, тако да рекао сам да, значи, лица која су приведена и са којима су обављени разговори, код којих се и налазило оружје, били су приведени, значи у, кажем, постоје белешке везано за то, приведени су у војни затвор у овоме Шиду, у Словачком дому, такозвани Словачки дом. Тамо је био, кажем, господин Суботић и Живановић Мирослав који је био неки назовимо управник тог затвора, са којим сам такође комуницирао и са којим сам имао доста добру сарадњу, који је касније био и у логорима у Бегејцима и у Стајићеву командант, где сам такође

ишао тамо, где сам за нека лица из Вуковара давао информације, обавештења, а тако и у затвору у Митровици, такође сам био са њим у контакту и тако. Кажем, нисам до тада у том кризном периоду значи тих датума, 17.-ог, 18.-ог, када су се догађале те неке ствари негативне, нисам био присутан ту, нити сам ишта одлучивао о томе. Пошто кажем били су присутни на тим састанцима управо та лица која сам спомињао пре тога, од тих команданата «Душана Силног», до ових других који су били присутни, тако да, кажем, сва та сазнања везана и у селу и шта се догађало околу, све су сливане, све те информације су сливане код господина Димитријевића који је био кажем једини тај који је могао да одлучује и који је доносио одлуке и наређења издавао, тако да све је он био тај који је то могао да нареди. Значи, једини је он могао да нареди. Пошто и овај капетан Вељовић је исто такође учествовао ту, међутим, он је изгубио значи ту моћ да он нешто сада ту одлучује када је дошао потпуковник Димитријевић, тако да су то отприлике та сазнања моја, кажем, која имам и која сам имао, то сам директно, кажем, достављао господину Петковић Љубиши који је био у пошти смештен са још неким официрима које ја мислим да је био Плавшић и да ли Кресовић или Кресовић, не могу се више сетити, али знам отприлике, знам људе по фацама, а не могу више да знам после толико година по презимену, али то је отприлике то. Значи, сва сазнања су њима преношена и вероватно и усмено и писмено, тако да и неки траг мора да постоји тамо о мом деловању значи у служби и мојим сазнањима, и у Вуковару, тако и овде на подручју Ловаса и Товарника. То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О оптужници, хоћете ли причати?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То што сам ја и писмено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само немојте да читате, него онако можете се подсећати.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја бих Вас молио само да прихватите као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, нема проблема, може као подсетник, све само да не буде баш читање, него да се подсетите.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ево, у ставу I где, господин тужилац наводи јесте учествовали у извршењу напада без избора циља, избор циља знате може да има артиљерија, знате, а онај ко чисти подручје, значи назовимо чистач, значи нема избора циља, циљ је покретан, знате, не може се циљ наћи, него, значи, у том контексту, како је господин тужилац написао тамо. Иако овде рецимо наводи исто такође иако су знали да у овом насељу нема хрватских оружаних снага које би пружиле отпор и браниле село, пазите, нас нико није обавештавао директно, е сада, управо сада у овом моменту нема у селу нико да брани и тако даље. Сазнања су постојала, војни органи су имали сазнања да у томе селу постоје оружане групе. Ја као такав исто сам имао сазнања, значи долазио сам у село и пре тога него што сам напустио село, значи село је било брањено, значи имали су своје

формације, водове, по именима, има писмени записи које ћемо доставити ту, значи постоји тачно по имену и презимену где ко брани село, значи били су наоружани. Ја сам долазио у село и тачно знам и лица и оружје које су имали, тако да не може ми ту нико ништа казати по том питању. Чак је било и рањавања, пошто је Радмиловић Милан ранио Кесер Миленка, код млина је то било на једном пункту и као припадник полиције сам дошао тамо и где се обављао разговор и тако даље и рађено по оној, некада такозваној «црвеној пријави» о повредама и тако даље, тако да сва та прича о томе да су они били небрањено село и да су били мирно идилично село, то не стоји, то није истина, коју ћемо овде, надам се, разјаснити. И овде где каже као јединствена оружана групација дана 10.10. у јутарњим сатима извршио напад на село у ком нападу су учествовали Девчић Милан и тако даље, познавајући прилазне терене у самом месту усмеравали кретање мањих група и тако даље, ја бих само напоменуо да господин тужилац вероватно није упознат с тим, знате, али значи на свим теренима, на свим теренима, значи и у Хрватској и у Босни и на Косову и било где, где год су се водили ратови, знате, свуда су у неким акцијама управо били присутни домаћи људи, значи мештани, ко је могао да, значи, одреди начин како прићи, како се извући, ако буде рањених и тако даље. Значи, то је сама логика. Не може онај из Крагујевца да иде, да води акцију у Ловасу, у Товарнику и тако даље или ја да идем у Крагујевац да ја водим акцију и тако даље, то су апсурди. Значи, то је нормална појава да домаће лице води, да не кажем, не акцију, него да буде присутан приликом. Овде такође господин тужилац каже, без избора циља и без икаквог војног оправдања неконтролисано и насумично отварају ватру из пушака, бацали бомбе и тако даље, у дворишта, у куће и тако даље. Знате, сада колико може неко да контролише овај то пуцање и тако даље, знате, један од најтежих облика у да не кажем борбама је био, управо је најтежи грађански рат и градска борба је једна од најтежих, далеко тежа од фронталних и тако даље, тако да то, не знам, како то господин тужилац је предочио, али то не одговара тој истини. Затим у ставу II, одмах по заузимању Ловаса, успоставили нову локалну власт, цивилно-војног карактера, значи овде имамо и локалну и цивилну и војну, тако да ја кажем и понављам, да нема ни локалне ни цивилне, постоји војна власт, значи војна управа, командант места, значи не може да буде цивилно лице. Тада, у зони борбених дејстава, постојало је само, значи, војна управа и командант места, које је могло да буде значи само војно лице и ниједно друго лице није могло да буде. Затим, господин тужилац овде објашњава, Милан Девчић заузео положај командира полиције и тако даље. Међутим, овде господин тужилац није утврдио само датум када сам ја то био командир милиције, командир милиције сам постао, кажем, после погибије Воркапић Милорада. Значи, господин тужилац

није то добро могао да утврди. На основу њихових неформалних наређења и покретању националне припадности, политичког опредељења неспрско, претежно становништво хрватске националности, бива изложено понижавајућим и тако даље. Пазите, овде има, постоји више, да не кажем, фаза, јер кажем Вам, Крњајић је био први командир. После његовог рањавања је преузео Воркапић. Ја сам био трећи, након тога, након пар дана после мене је преузео МУП Србије, комплетно подручје, знате, пре него што је ослобођен Вуковар, МУП Србије је дошао најпре у Илок, а затим су формиране станице милиције по осталим местима, тако су били и у Ловасу. Сада, да ли је то било 11.-ог или који дан пре или касније, ја не могу тачно казати, али у том периоду је то било, где је био командир Милошевић Душан, који је иначе из Шимановаца, тако да и од тих привођења појединих лица, који су малтретирани, тучени и тако даље, многа лица су у том периоду када је дошао МУП Србије, тако да ту морамо тачно ограничити неко време. Господин тужилац је ту навео све ђутуре и онако, па сада испаде да је Девчић Милан све и сва, чак мислим да је био главнији него господин потпуковник Димитријевић, а господин Димитријевић је био десетар. Значи овде даље каже се да се одазову радној обавези и тако даље, увођење значи радне обавезе, полицијског часа, то је све у договору са војним органима вршено, чак, штавише, постоје наредбе које је господин потпуковник Димитријевић јавно плактирао и тако даље, по селу где се тачно наводи у тим наредбама, таксативно шта треба да се ради и тако даље, тако да из тога се види да је он то био увео, да је он то био надређен томе, да је наређивао и тако даље, шта сам ја имао с тим. А полицијски час је уведен, није полицијски час уведен само у Ловасу. Полицијски час је уведен и у Товарнику, на сваком ослобођеном подручју и то је било свуда тако, није то било само у Ловасу, па сада то више нигде није било. То је било свуда, на свим подручјима где су се одвијала борбена дејства, у свим, да не кажем, бившим републикама, где се ко кретао. Значи, ако је неко учествовао негде у неким, да не кажем, сукобима бивше Југославије, тачно зна добро, то му је све познато. Значи, у свим зонама борбених дејстава, постојао је полицијски час. Овде значи исто око ових привођења, саслушавања и тако даље, знате, велики је број људи приведен и обављен је разговор и пуштени су људи кућама. Има њих пар који из својих неких разлога настоје да прикажу ту да су малтретирани и тако даље, као, рецимо, од неког Грчанца који му је унук касније и пре тога је значи постао начелник полиције, који су иначе као фамилија екстремни, проушашки настројени и тако даље. Нећу коментарисати то, него само кажем приликом суочења, то ћемо да решимо. Такође конкретно што се односи на мене овде, исто приликом противзаконитих привођења, саслушања појединих цивилних лица, ове тукао, телесно повређивао, претио ликвидацијом и тако даље. То ћемо

приликом суочења све разјаснити. Затим у глави III где господин тужилац да не кажем неистину приказује, неке ствари везано за господина Димитријевића где наводи, овоме неистину представили, неистинито представили, да део локалног цивилног становништва хрватске националности ноћним оружаним провокацијама и везано са хрватским паравојним формацијама у околини села угрожавају безбедност свих и тако даље, да не набрајам даље, значи не може ту нико да господину потпуковнику нешто лажно прикаже, пошто је он имао такође још официра поред себе, значи и капетана и воднике, потпоручнике и тако даље, а плус тога и његово само присуство је ту довољно да би он био тај који је био. Пре свега, човек је потпуковник, прошао је психофизичке, да не кажем, тестове и тако даље, да би неко њега могао да обмањује, као сада се нашао Девчић Милан или Јанко Јанковић, Марко Марковић, па сада може једног потпуковника да обмањује, мислим, то су апсурди или га подстрекавали и тако даље, то је апсурдно, а плус десет километара даље војна безбедност преко које је могао све једну информацију да провери и да му буде доступна. Ово се даље односи на ово издавање упозорења грађанима и тако даље, плакатирање, што је нормално, господин Димитријевић све то наређивао и тако даље и затим ови састанци овамо где нисам уопште ни учествовао ту на тим састанцима, пошто је кажем, Воркапић Милорад одлазио на све те састанке и био је у то време и командир, тако да је то то, да кажем, у писменој форми ћу Вам доставити на крају своје одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то све?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То је, отприлике, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево да се онда вратимо на почетак ове Ваше приче. Реците ми тих дана пред напад, када сте били то у Товарнику, када Вам се обраћа пуковник Лончар, да ли је он Вама у том обраћању, било он испред ЈНА, испред друге бригаде, или било ко од припадника тих испод њега или, помињали сте ту неког Радосављевића, Здравка Камберија, Милутиновића, да ли било ко објашњава саму стратегију напада и на који начин ће се то одвијати када уђете у село?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Пазите, ја не знам са киме је он, он је вероватно већ имао контакт са неким од тих коме је предочио, вероватно, са које стране да се дође, како да се уђе и тако даље, да ли је то би Ступар Славко, да ли је то био Крњајић, да ли је то, ја то не знам. Ја нисам био присутан тим састанцима, да ли је то било, да ли није, ја то не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било тих припадника који учествују у нападу, свеукупно, значи, све те групе, колико укупно?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То да Вам кажем тачно, то не могу, али ето, рећи ћу отприлике неких седамдесет људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седамдесет?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Рецимо, али ја нисам никога бројао, па не могу да кажем тачно, али ето, рецимо нека је седамдесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је била структура тих седамдесет људи, ко је шта ту, добровољци, мештани, припадници полиције, има ли још неких других?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, пазите, било је више тих добровољаца, њих је било више. Ја да Вам будем искрен, ја сам те људе први пут видео, а неке нисам ни видео, пошто је била ноћ већ, тако да просто их нисам видео, нисам их препознао. Тек сам ујутру неке видео, значи после акције или значи, а уопште их нисам познавао, у животу их нисам видео. Имали смо ознаке које смо стављали на, чини ми се, леву страну као тај такозвани спектар, препознавање, да не би пуцали један на другога у датом моменту и тако даље, значи беле смо имали траке, нека обележја која се иначе врше у свим таквим акцијама, да ли црвена, да ли црна, да ли, није ни битно која, значи то је такозвани спектар који се ставља на руку ради препознавања. А иначе, од ових домаћих сам познавао те који су били из села, били су неки из Опатовца, неки су из Товарника, били смо ми из Ловаса, нас чини ми се петорица, ето то је тај неки састав који је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете, отприлике, бројно да определите колико је било једних, не мора прецизан број, него отприлике, колико добровољаца, колико мештана и да ли је било још неких других учесника напада, мимо добровољаца, мештана?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, пазите, ја колико ме сећање служи, ја мислим да је било више тих, мада сам ја у изјави рекао да је било више нас домаћих, а мање добровољаца, међутим, кажем Вам, ја нисам видео, ноћ је била, ја не знам тачно, али ја мислим да ли је било, да ли је било нас више или њих, ја стварно, ту не могу сада, сада бих Вас слагао да то кажем, али ја мислим да је било више тих добровољаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још некога у тој структури, добровољци, мештани, постоји ли још неко трећи ту?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како мислите неко трећи, ко је руководио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, ви мештани, Ви сте припадник полиције, да ли је било још припадника полиције и како сте сви били обучени, да ли једнообразно, да ли је било разних униформи, да ли сте Ви били у полицијској униформи?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да Вам кажем овако, сви смо ми били у старој оној војничкој СМБ униформи, знате, коју смо задужили на вашаришту од ЈНА. Никаквих ту, ја сам ту нешто и читао, неке небулозе, неке полицијске униформе, неке не знам, овакве, онакве, то није тачно. Били смо сви у СМБ униформама, евентуално, то је можда појединац или неки случајеви да је неко имао неку маскирну униформу од тих добровољаца, није ни била маскирна, него евентуално је имао неки горњи део или доњи, то је мање битно, али значи сви смо били обучени

у војну униформу, значи са оном «титовком» на глави, старом са петокраком и тако даље. Значи, то је званично, тако сам и ја био обучен исто. Ето, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кома припада цео тај састав, да ли то припада некој полицији, Ви кажете, Ви сте из полиције, Крњајић командир полиције у Товарнику? Стицајем околности сте и мештани, ови неки Мохово, Опатовац, помињете нека места, околна села, Илок, коме уопште цео тај састав припада, да ли је то нека територијална одбрана, да ли сте Ви у саставу ЈНА?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто је тужилац овде ставио у оптужници да је то територијална одбрана Товарника и милиција?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, господин тужилац је ставио оно што он зна. Међутим, то не одговара истини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато ја Вас питам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Истина је једна друга. Истина је да смо ми били сви резервни састав ЈНА и тако сам и уписан као резервиста ЈНА. И ја сам се борио за тадашњу Југославију, тј. СФРЈ. СФРЈ постоји и тада, у то време, према томе, ја не могу да будем никаква локална формација, ни нека измишљена формација, него припадник ЈНА: Значи, представник те државе, СФРЈ и за ту државу сам се и борио. Нисам се борио за не знам ни ја шта, него управо за то, значи, обукла ме ЈНА, дала ми оружје и упутила ме на одређено место да се разоружају управо паравојне формације. Збор народне гарде је у то време био значи паравојна формација и ти исти редарственици који су примљени, примљени су под окриљем МУП-а Хрватске, пошто нису могли другачије да их приме, знате, него су примљени под окриљем МУП-а Србија, овај МУП-а Хрватске, али они су исто паравојна формације. То су људи који су из криминалног милџеа, људи који су одговарали кривично и прекршајно пре тога, ја их знам, масу људи таквих, који су примљени, значи, примила их је политика, који су требали да обаве неке прљаве послове, неке прљаве радње које касније смо то, ево сазнали сада шта је то било и због чега је то било, значи сепаратизам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи Ви кажете, Ви сте ту припадник ЈНА?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којој формацији припадате?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Припадам Другој пролетерској гардијској механизованој бригади под господином Лончаром.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бригади у оквиру те Друге бригаде, ком делу припадате, да ли је постојао неки вод, нека чета?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Пазите, ако ме је та армија обукла, ако ми је дала оружје и ако тај господин пуковник Лончар Душан, са којим сам,

којег сам и виђао тамо пар пута и са којим сам и комуницирао, стицајем околности, преко Милана Вукелића који је био из Ловаса, који је био мајор у то време и тако даље и познавајући значи те околности преко господина Петковића и тако даље, значи ја нисам могао да будем никаква локална, да не кажем ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, у оквиру Друге бригаде, којој формацији припадате?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, припадам под њиховом командом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, испод бригаде је батаљон, испод батаљона је чета, испод чета ниже, коме Ви припадате?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, то они знају, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како не знате?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, они су имали наредбу, разумете ме, значи о упућивању нас, господин тај дотични Лончар Душан је имао наредбу о нападу на Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али мене интересује, Ви значи учествујете у некој борби, идете негде, у којој сте Ви формацији? Кажете, Друга бригада.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оквиру, Друга бригада је широко нешто, да ли је тако?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Широко и та зона одговорности. Коме Ви у оквиру Друге бригаде конкретно припадате?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја Вас разумем, госпођо, али ја то не могу да кажем, која је то, који је то батаљон, који је вод, која је, то не могу да кажем. Ја кажем да сам био под његовом командом, он ме је упутио на тај задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је директно надређени био пуковник Лончар?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, ко је други, па није био нико други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био испод њега Вама надређени? Он је пуковник, он је командант бригаде, Друге пролетерске гардијске моторизоване бригаде, да ли је тако?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, у праву сте. Крњајић је водио ту акцију, вероватно је он комуницирао са њим. Био је командир полиције у Товарнику, неко га је поставио, значи, поставио га је господин Богуновић који је био министар полиције, Крњајић је био припадник полиције у Борову Селу, значи није дошао случајно ту. У Товарнику је било пет хиљада људи пре рата, значи није постављен неко из Товарника да буде командир полиције, постављен је Крњајић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је оптужени Жељко Крњајић командант целе те групе од седамдесет, колико сте рекли, људи броји та група која иде?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Око седамдесет људи, ето, рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је командант свима њима у тој акцији, кажете постављен да предводи ту акцију?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Он је био на челу колоне и вероватно да је он као припадник и командир те полиције да је он то и водио и вероватно да је и договарао све са командантом овим Лончаром и тако даље. Он и овај господин Ступар Славко који је био за те добровољце. Ступара сам запазио по лику тада, нисам знао, али сам видео да је неки њихов командант или руководилац или не знам како да назовем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, кажете ту у Товарнику Ви нисте ишли ни на какве те састанке са, кажете у вези договора око напада.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вама Жељко Крњајић као неко ко ће да предводи тај напад, објашњава стратегију напада, шта ће то тамо да се дешава, шта ако наиђете на цивиле, ипак то улазите значи у насељено место, да ли он Вама објашњава како и на који начин ће се извести тај напад и уопште целу ту организацију, стратегију напада?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, пазите, неки договор, да не кажем, приликом самог доласка на то одредиште, значи, у ту Бечку тамо где смо се скупили сви заједно, где смо чекали да не кажем дати моменат да кренемо у то чишћење, ту јесте било одређивање, овај ће водити ону групу, онај ће ону и тако даље. Кажем то је и ноћ, тако да многе кажем нисам ни видео, нити сам препознао и тако даље. Сада конкретно што се тиче тих цивила, ја то не знам, разумете ме, о томе нико није рекао Јанку, Марку како треба да се понаша са цивилима. То чак није рекао ни господин Лончар који је био дужан да каже, како да се понаша Јанко, Марко према тим, да не кажем, цивилима, разумете ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је рекао пуковник Лончар, то што Ви чујете да, када сте рекли присутан, он држи ту говор испред команде, ту сте сви окупљени, шта је он конкретно рекао? Да ли је објашњавао он нешто везано за ту стратегију напада?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Пазите, он је у кратким цртама рекао да договор није постигнут, да нема другог избора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо све чули, мене само интересује ово везано за сам напад, на који начин ће да се одвија и тако, рекли сте ово артиљерија прво, да сачекају.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за, највише ме занима, конкретно за цивиле, да ли је неко негде нешто причао, улазите у насељено место, има цивила, на који начин да се то изведе, да, рецимо се избегне, да не буде жртва или да ако мора да их буде, да их буде што мање?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: У сваком случају, али ево ја ћу Вам казати, колико је ко имао морала, тако се и понашао, ја не могу другачије да

Вам то одговорим. Значи, ко је требао то да каже, евентуално и да прочита ту, назовимо некакву ту конвенцију и тако даље о људским правима и тако даље, која је била рецимо некада, која је иначе пракса да се то уради, они то нису читали, нити су пре свега, нити су то говорили, о томе. Према томе, ту не могу да, због тога појасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То значи, нико вам ништа није причао у вези тога, на који начин ће да се одвије тај напад и шта ако приликом напада дођете у контакт са цивилима?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, пазите, зато Вам кажем, та како је рекао и овај Крњајић, да је та нека наредба постојала, значи, од господина Лончара, Лончар је био командант, он је нас упутио, значи упутио нас је, што смо ми били припадници потчињени његовој команди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо све чули.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нико вам ништа није причао везано за сам напад, како то да се одвија?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Можда неком јесте, знате, ја кажем, питајте некога ко је био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја питам за Вас, да ли је Вама?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, ја лично не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте учествовали у неким акцијама пре овог напада?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како мислите? Па, пазите, ја као полицајац сам имао нека сазнања и пре, ишао сам на обуке и тако даље и пре неких, у мирно доба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сазнања.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То је моје сазнање полицијско.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, да ли сте учествовали у акцијама, не сазнања, да ли сте у неким војним?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ма, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре овога?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ово Вам је прва војна акција у животу?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Испричајте ми, када кажете долазите овамо Жељко Крњајић, ко врши распоред тих група, кажете четири групе, једна група да иде улицом Дол, једна група да иде Лоле Рибара, једна Гајевом улицом и једна група Млинском улицом.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко врши тај распоред ко ће да иде којом улицом?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја мислим да је то одрадио Крњајић и Воркапић и Јоргић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њих тројица?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви присуствујете тим разговорима њих тројице?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, ту смо сви, знате на окупу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви сте присутни?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ту смо на окупу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се врши тај распоред?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, ту смо, кажем Вам, када смо дошли на то одредиште прво, значи када смо око један, два сата ноћи, када смо ту се скупили, пошто је то једна удолина пре села, значи на једно километар од села, ту смо се кажем скупили, ту смо, ето, провели до једно четири сата ујутру и ту смо се и договорили отприлике, они су ишли и рекли ко ће у којој групи да иде и тако даље. Значи «Душан Силни» је ишао заједно, ми полиција и један део територијалне одбране из Товарника смо ишли другом, овом у мојој групи, али у свакој групи је неко био од нас из села, знате. Значи, у свакој групи је постојао неко, рецимо сада, логично је да у тој групи где је «Душан Силни», да рецимо буде неко из Ловаса, због чега? Због тога, ако дође до рањавања, ако било шта да се догоди, позна терен, може нешто, да не кажем, да уради, за разлику од онога који је дошао из Београда или не знам ни ја одакле, шта он зна куда да крене и тако даље. Сама логика је значи на то се, фокусирана је на тај део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, Ви сте мештанин Ловаса?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су неки чланови Ваше породице ту остали да живе?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, остао ми је отац и мајка, када сам ја значи напустио СУП, када сам побегао, буквално из полиције, остали су да живе и имали су и проблема у том периоду, долазили су из МУП-а, где су испитивали где сам, шта сам, ово, оно, јел сам у бити, значи, из стана нисам ништа узео, провалили су ми у стан, значи пошто нисам се раздужио, јер да сам хтео да се раздужим, значи да напустим СУП, био би сигурно ухапшен, а можда и ликвидан, значи једну сам једину могућност имао да побегнем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви у контакту са њима тих дана, са оцем, мајком?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесам, био сам у телефонском контакту, разговрао сам са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте им рекли да ће бити напад и да се склоне?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како мислите, пре напада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, пре напада нисам био, него када сам изашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оног дана, од оног момента када сазнајете да ће бити напад, да ли јављате оцу и мајци да ће бити напад?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Мени колико је познато, у том периоду да су две жене су из Ловаса дошле, али ја нисам био присутан, тада ту, пошто сам био на том пункту горе, између Товарника и Шида који је основан ради спречавања тих крађа и тако даље, пошто је ту било тих појава и отуђивање туђе имовине и тако даље и онда су дошле две жене, од покојног Милорада Воркапића мајка и Зорана Тепавца, исто, који је био са нама ту, које су дошле преко њива у Товарник и то сам накнадно, после сам то чуо да су рекле да постоје у старој школи, такозваној, где Збор народне гарде има одређени број лица, око стотињак лица и где постоје те и даље страже њихове, значи мештана и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас нисам то питала, питала сам Вас да ли чланове Ваше породице обавештавате о томе да ће бити напад?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, ја, зато Вам ја кажем, ја нисам присутан био тада. Да ли је неко то преносио њима да се оне, породице значи, наше приликом напада, значи пре напада, да се сакрију у подруме и тако даље, ја не знам, ја нисам био присутан, кажем Вам томе, ја сам био на пункту, ја сам то посредно касније чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Значи, да су обавештени да се, не знам, у подруме сакрију и тако даље, значи приликом артиљеријске, што је и логично, нормално. Па, свако ко, када почну да падају гранате, нормално да ће да беже у подруме, где ће да беже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то кажете, имали сте неку информацију да се налазе неке хрватске снаге, где се налазе те хрватске снаге?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Биле су у старој школи смештене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У старој школи, када су смештене ту и да ли су непосредно пред напад ту?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То ја не могу да Вам кажем, али су биле присутне у селу, то је сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како не можете да ми кажете, да ли неко ко одлази у неки напад, да ли се информирате?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, то је, пазите, пре тога, значи, тај господин пуковник Лончар нам је рекао, рекао нам је да постоје значи снаге Збора народне гарде у селу, то нам је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли пре напада имате информацију где су те снаге, где су стациониране, када већ идете у напад да бисте имали?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, управо, ваљда су те жене пренеле те информације, да ли је ту био Крњајић и покојни Милорад Воркапић, који је био и заменик Крњајићу, вероватно су, то му је мајка, то му је тетка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, преносе жене информације, Ви сте припадник полиције. Да ли Ви у Ловасу имате пријатеље Србе, ако

нема никог другог, да ли имате било кога ко је Вама саопштио, припадници Збора народне гарде, виђамо их по селу, ту су стационарани?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, били су, како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, реците ми ко Вам је то рекао, именом и презименом?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Кажем Вам

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли конкретно информација, где се ти припадници Збора народне гарде налазе?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Кажем Вам, Воркапић Мика и Тепавац, како се звахе, не могу се сетити тачно, значи мајка од Зорана Тепавца и од Воркапић Милорада, које су дошле, кажем Вам, преко њива су дошле у Товарник, које су известиле, које су рекле, да се налазе у тој старој школи припадници Збора народне гарде, који из Илока, одакле су дошли, немам појма, разумете ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Девчићу, да ли сте Ви могли да идете у Ловас?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте могли да идете у Ловас у августу, у септембру, да дођете да посетите родитеље?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ма, не, све је било блокирано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, на који начин је било блокирано?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, пазите, значи када се догодио упад, значи тих редарственика и специјалне јединице МУП-а тадашњег Хрватске у Борово Село, после тога су сва хрватска села била под опсадом, да не кажем, пунктови су постављени и тако даље, кретање је било, да не кажем, ускраћено, где су и поједини Срби, да не кажем, приликом контрола добијали батина, код кога се нађе оружје, оружни листови су подерани, узето, оружје су узимали, ко је имао на дозволу и чуда су се дешавала, већ у том периоду, већ у мају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Срби били животно угрожени?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како нису били угрожени. Зато Вам кажем да су, значи, пре мог одласка су по мом сазнању убијена три лица, значи Јаковљевић Јован, што сам напоменуо, Поњевић Симо, који је био припадник полиције, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Ловасу, да ли је неко убијен?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: У Ловасу? Не знам, само знам да су малтретирани приликом одласка на посао у Шид, исти Тепавац Зоран, овај Тепавац Обрад, прекопута мене комшија је био, знам да су га у Товарнику претукли и знам и да је овај покојни Милорад Воркапић и његов брат Милан да су радили исто у Шиду, где су одлазили, где су исто били припадници тог Збора народне гарде тада, на тим пунктовима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су могли да се крећу, мислим да излазе из села нормално?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, пазите, то сваки тај одлазак, они су то евидентирали и ту је долазило до појединих, да не кажем, омаловажавања, узнемиравања и тако даље. Значи, онај ко је био животно везан за подручје Шида и значи Србије, а морао је да иде у Србију, значи био је на тим пунктовима, да не кажем, изложен провокацијама и малтретирању. Значи, овај Тепавац Обрад је радио као механичар у Шиду, добијао је значи, добио је чак и батине на том прелазу и тако даље. А исто тако и овај Воркапић Милан и покојни Милорад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам добила одговор на питање, да ли су могли да изађу из села или не?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Зависи знате у ком периоду, ја Вам причам о периоду од маја, од маја значи, од напада на Борово Село, па све до краја, значи све до краја, до ослобођења Товарника, постојали су њихови пунктови. Значи, фиксни пунктови који се нису, да не кажем, уклањали, значи, од маја па све до ослобођења, постојали су пунктови, где су на тим пунктовима била лица наоружана, значи са оружјем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо све чули, ја Вас конкретно питам, да ли су Ваша мајка и отац могли 08., 09. октобра да путују из Ловаса, да изађу?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ма, никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да изађу из места?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то било, да ли је била нека барикада, ко је био на тим барикадама?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, кажем Вам, лица Збора народне гарде, значи лица домаћа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су хтели да путују и дођу на барикаду, шта?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Вратили би их назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не би могли да изађу?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Нема изласка, нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када такво стање траје у Ловасу?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, кажем Вам, стање и значи од маја, од маја па све до ослобођења је такво стање постојало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да нису могли да изађу из места?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Идемо сада до овог, кажете, распоређени сте у те четири групе, кажете Крњајић је то или?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Или Ступар тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или тај Ступар.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Који је био, видите да је он са њим ту комуницирао и да су и Јоргић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је одредио распоред ко ће којом улицом да иде у тим групама?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, они су одређивали, они су одређивали ко ће ићи, значи Ступар је ишао са том својом групом ти добровољци, ја не знам, ја сам то касније накнадно чуо да се зову «Душан Силни» и тако даље, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то су четири правца, четири улице. Реците ми овим попречним улицама, ко се креће? У Ловасу има доста тих попречних улица.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, има попречних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ставите ово на документ камеру, молим режију.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија, укључите. Док се не стави ово, реците ми, тим попречним улицама, ко се креће? Ево на овој мапи су значи, само још мало онако да се види боље, шире онако.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да Вам будем искрен, ја то не могу да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево да бисте се лакше сналазили, ово жуто што је обележено, то су ти објекти ту у центру, па ћете се.

Адв. МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Ја се извињавам на прекиду, оптужени Деветак би хтео да оде до WC, па тражи за дозволом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, може, ја сам показала руком.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја, да Вам будем искрен, ја не видим овде ниједну улицу, која је улица и некако ми ово све наопако стоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ево овако како је окренуто, видите ово жуто што је, то су ти објекти који су негде у центру града, значи задруга и тако даље, крените, овде Вам пишу и називи улица, ако не видите, овде пише Краља Томислава, Анте Старчевића и тако даље.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не виде се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не виде се?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не виде се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Онда ми реците конкретно, на овој мапи се показује да има доста ових попречних улица. Реците ми, ко је ишао тим попречним улицама?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да Вам будем искрен, не знам, не знам ко је ишао попречним улицама, пошто на сваком том ћошку је, шта ја знам, рецимо, на једно двеста метара или сто метара, стопедесет, не знам, биле су неке попречне, али то су кратке, то су можда три, четири куће да су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ко се тим улицама кретао?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, не могу да. Ја сам ишао својом улицом, значи, Иве Лоле Рибара и ишао сам с десне стране, с десне стране сам ишао, у тој групи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је улица Лоле Рибара сада ова која се зове, који је сада назив те улице?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Немојте ме то питати, ја не знам за те називе, ја не контактирам тамо ни са ким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је у продужетку те улице којом сте се Ви кретали улица Краља Томислава или је?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, Краља Томислава је улица која се називала и пре рата и која је у продужетку Иве Лоле Рибара, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте целокупним тим правцем се кретали?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми када је, кажете, Крњајић је био са Вама у групи?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Он је био на другој страни, на левој страни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На другој страни, петнаест вас у групи, шта то значи?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Од петнаест до двадесет, то је тешко сада дефинисати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, на који начин сте се кретали, кажете и једном и другом страном улице?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вас седам једна страна улице, седам?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, тако, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте се сви заједно кретали када идете?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, знате, тешко је то ускладити сада да тачно се иде, али се, нормално да се погледа да се не иде, не знам, неки су ишли, да не кажем, брже, неко спорије и тако, све зависи, али у том делу улице највише је било, кажем, српских кућа у тој улици и ту је кућа од Крњајића и од Радојчића и моја, само што је моја мало напред, пре њихових, њихове су вамо, значи, на почетку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули. Реците ми, када се Ви крећете, шта радите када долазите до кућа, да ли ту неко пуца или Ви пуцате, на који начин се одвија тај напад, шта се ту дешава?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте долазили, позивали неке људе да изађу из подрума или да?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: У сваком случају да се позива, нормално, да се не бацају, не знам бомбе и да се не пуца и тако даље, нормално да је позивано, значи, када се уђе у двориште да се зове газда и тако даље. Нормално да је то позивано да се не пуца, да не кажем без везе, било је и таквих случајева, знате, јер знате како, треба ту разликовати неке, рецимо и пушчана зрна, где су, рецимо, имате ајде да назовем ове нормалне, имате светлеће, имате запаљиве, где су, рецимо, свеједно је приликом, да не кажем, пре акције узимано, и запаљива и светлећа и тако даље. Запаљиво је, рецимо, које је имало зрно обележено црвено, црно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви пуцате тада?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, пазите, пуцали су сви, нема ту да ли је пуцао Јанко или Марко, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је пуцано на Вас?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, кажем, било је спорадичних тих пуцања, како не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте ми, кажете, једна та улица, испричајте ми, дођем код куће те и те, пуца се на мене, ја одговарам на пуцање, испричајте ми, ја хоћу да чујем од Вас, шта се дешава у Вашој тој групи, током тих кретања улицом?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Зато кажем Вам у тој улици нашој, пошто је било, било је значи, више кућа српске националности, тако да је ту, да не кажем, било неког и отпора мањег. Тек касније тамо у неком делу, не знам, после центра, је било тих више спорадичних тих који су, да не кажем, приликом или бежања или тако даље, који су се извлачили из села, који су пуцали по нама, разумете ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли у тој Вашој улици живи нека жена Драгица Острун?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То је моја комшиница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања, шта се десило током напада везано управо за њу, за њену кућу?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, не знам, конкретно за госпођу Острун, пошто је моја кућа мало укосо од њезине и значи моја кућа је пре њезине, пре њезине куће, где сам ја отишао у двориште код себе, где сам се, где су биле још комшије, не знам, Крпан Иван, жена му Ана и тако даље, где је још било неких, неки су из Товарника исто били у подруму, код мене, те људе нисам ни знао, било их је сигурно двадесет, тридесет у подруму код мене од тих комшија тамо, разумете ме. Иначе, са тим комшијама сам имао увек добре односе и пре рата, е сада после рата, знате када сам отишао, како би они рекли на другу страну, онда вероватно су ме зато и да не кажем, на неки други начин гледали и тако даље, али иначе сам имао добре комшијске односе пре рата са свима и ја сам отишао у школу са петнаест година, долазио сам повремено у село, са никим нисам имао никаквих физичких обрачуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисте ми одговорили на питање, за Драгицу Острун, значи она је у овој улици Лоле Рибара, да ли имате сазнање, шта се са њом десило, њеном породицом, евентуално?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, знам да је њезин син Острун Дарко, пошто је син један старији умро пре, пре тих догађаја, Острун Дарко син тај други, је био припадник МУП-а Хрватске, значи примљен је тада у то време у редарственике те, то знам, био је у то време примљен, кћерка њезина Марица ишла са мношвом у разред у основну школу, ишла је и тако даље, имао сам са њима врло коректне односе, чак ми је

покојни Иван значи 1990. године ми је када сам правио дворишну зграду, пошто смо ту прекопута само мало укусо, друга кућа од мене, где ми је радио, пошто је радио те тесарске послове, па ми је правио овај ту грађу и тако даље, и на кући када је отац правио нову кућу, исто је правио ту грађу и тако, значи имао сам далеко изузетно добре односе, тако да никада нисам био у никаквим, нити завадама, не дај Боже, значи у изузетним односима сам био са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ми одговорили на питање.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, не знам, како мислите, нисам Вас разумео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте долазили до њене куће, то је Ваш правац?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја сам касније тек изашао, значи отишао сам у своју кућу где сам, своје родитеље нисам видео од VII месеца, где сам нормално поздрављао се са њима и тако даље, ту сам се задржао једно време са њима, тако да ја нисам био у том периоду вани, разумете ме. Они су, ти моји саборци су отишли, значи већ били су до центра, када сам ја изашао ван из куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали после, кажете, тренутно сте ушли у ту кућу Вашу, да ли сте сазнали после, да ли се нешто десило тој жени или неком члану њене породице, или евентуално у кући њеној?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Касније сам тек сазнао, након два, три дана, да је комшија Иван, да је погинуо, али не знам под којим околностима, како, шта, то не знам, то не знам, стварно, јер, кажем Вам, ја сам, кућа ми је пре њихове и ту сам, њихова кућа је на другој страни, и ту сам, значи отишао сам у своју кућу, нормално, где сам био све време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то њен муж тај Иван?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, то јој је муж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте сазнали како је, да ли сте се распитали, како Вам комшија погине, шта се десило, да ли је то било при нападу, или како?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, кажем Вам, околности не знам како је погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, Ви сте били та група, то је Ваш правац, туда сте Ви пролазили, питасте ли некога из Ваше групе, како ми погине комшија Иван?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Кажем Вам, када сам изашао значи из куће, та група моја је већ била далеко одмакла од моје куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све сам чула и чујем да Ви, значи имате после сазнање да је Иван погинуо. Да ли сте некога питали, како је Иван погинуо?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, не знам, нисам питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте питали?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Нисам знао, разумете ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, да ли сте имали неко сазнање, шта се са њеном кућом десило?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли је у тој Вашој некој, у тој групи, неко од тих учесника групе бацао бомбе, пуцао негде, ако је пуцао у шта је пуцао и шта се дешавало?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, пазите, било је, нормално да је било таквих случајева, где су бацане бомбе и тако, пуцање и да не кажем, насумично пуцање и тако, то је више из страха него из неке велике потребе или, не знам ни ја, било је, нормално да је било. Јер, знате, ради се о животу и смрти, нема ту, како с једне стране, тако и с друге, значи, живот је угрожен. Ко год се изложио значи тој опасности, и с једне и с друге стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте пуцали Ви?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, јесам, пуцао сам, пуцао сам више овако, да не кажем, пошто је и ти који су нас, рецимо, приликом почетне акције, значи више је деловало ради застрашивања, да не кажем, и ради тога да људи беже из села, разумете ме, значи ти који су у селу од тих Збора народне гарде или тих мештана који имају оружје, Ловас је специфично село, знате, то је једна од јачих, да не кажем, организација тих ХДЗ-а и тако даље, велики број људи је ту учествовао и велики број људи учествује у формирању власти саме вуковарске општине из Ловаса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ако сте пуцали, где сте Ви пуцали, у шта сте пуцали?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, кажем Вам, пуцао сам више ради застрашивања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, у ваздух.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поменули сте овог, рекосте Јосип или Иван Краљевић.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јосип или Иван Краљевић, тако сте рекли, једно погинуло лице.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, био је неки у центру, да, лежао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он исто био на Вашем правцу у том?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, он је био на другој страни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којој другој, у којој улици сте затекли њега?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, исто у тој улици Краља Томислава, само је лежао на другој страни, знате, испред неке куће, ја мислим да је Мартиновић, како се тај, не знам тачно како се звао тај стари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте, кажете лежао човек, да ли сте сазнали како је он погинуо?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, не знам, не могу ја, нисам био присутан приликом погибије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни овамо били и сада опет нисте присутни, где се Ви налазите, кажете, то је Ваш правац, крећете се, ови, они, из Вашег правца у два наврата људи кажете и овај је погинуо тамо и овај овамо и Ви оба пута нисте присутни?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, кажем Вам, ја сам, они су већ отишли, значи, група је већ била у центру села када сам ја изашао из куће и када сам кренуо према горе, разумете ме, а центар од те куће Мартиновића, то је педесет метара, нема ни педесет метара. То је значи школа је у центру, нова школа и одмах је кућа Мартиновића до школе, тако да је то ето педесет метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ту, на том месту, где се налази, где Ви видите тело тог Краљевића?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, било је негде иза неког дрвета, неко дрво је било испред њега, испред њега је неко дрво било. Значи, дрво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И лежи поред дрвета или ту испод?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Лежао је доле испод дрвета је лежао, кажем Вам, али ја сам у том заостатку, ја сам ишао иза њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули да сте у заостатку, питасте ли ове припаднике Ваше групе, како је погинуо човек?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Нисам питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта се даље дешава, кажете, не знате ко је ишао овим попречним улицама, у тој Вашој групи Жељко Крњајић присутан, присутни сте Ви, Милан Радојчић, да ли је било неких добровољаца у Вашој групи?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, било је, знате, неки људи, ја не знам одакле су, да ли су добровољци, шта су, мени су били непознати, ја не знам, значи били су добровољци, али ја их не знам, ја их нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте их знали тада, упознасте ли их после?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, после ја мислим да су рекли, неки сам чуо да су из Новог Сада, сада одакле су, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи отишли после, па се нисте ни упознали или како?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, нисам, какви сусрети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То су викенд борци, знате, који су данас овде, сутра су тамо и тако то иде, то је најжалосније то што је таквих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је ту међу вама значи мештанима и у тој Вашој групи, да ли је био Душан Грковић?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Душан Грковић, ја мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки Слободан Зораја, звани Боро?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Зоран, овај Зораја, он је, он није био у Товарнику, он је кренуо са нама тамо када смо ми већ ушли у село, када смо ушли у село. Е сада, ја сам га видео, да је имао неку пушку, сада шта је имао, не знам тачно, ни ко му је дао, немам појма, видео сам га углавном сам га видео, али није био до мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него где је био, мислим, кажете, видите га, да ли је био са Вама у тој групи или у некој другој групи?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, био је на овој другој страни, био је, почео је да иде, пошто је његова кућа на почетку, знате, улице, и ту је био, један период је био са мном ту до моје куће и онда после тога ја нисам ни видео, отишао је вероватно на ову другу страну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, углавном био је на том Вашем правцу у Вашој групи?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, јесте, био је, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је Душан Грковић био исто у тој Вашој групи и сада реците?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Он јесте био у истој групи, сада да ли је био са једну и са другу страну, верујте ми, то, али је био у истој улици, значи у истој улици је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Милан Радојчић, где се налази?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Милан Радојчић је ишао са друге стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са друге стране улице?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тај контакт сада када долазите до тих кућа хрватског становништва, шта се ту дешава, да ли Ви позивате њих да изађу или се остварује нека комуникација, да ли тражите, да ли им нешто говорите?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, пазите, пошто и они нас сви знају и ми њих знамо, знате, тако да у сваком случају да је ситуација позната, значи, нормално ту контакт неки, кратки контакт, да не кажем онај људски контакт, здраво, ово, оно, то је основно, значи база те комуникације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли у тој комуникацији, да ли је неко рекао неком од њих да неке беле плахте, чаршафе ставља на кућу и тако даље?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, пазите, та појава је била запажена и у Товарнику, знате, те неке плахте, ја не знам да ли је то у виду неке предаје, да ли је то преглед кућа, шта је, ја немам појма, да Вам будем искрен, само знам да је и у Товарнику, ја бих рекао пре да је то нека, неки вид неке предаје, нешто тако у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ми одговорили на питање, да ли је тим људима саопштавано ту, крећете се правцем, долазите до хрватских кућа, да ли им неко саопштава да треба те беле плахте да се стављају на куће?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја не знам, то можда боље зна Крњајић око тога, пошто је он то водио, можда он зна боље око тога, ко му је то наредио и шта је, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било рађено, да ли су постављане те плахте?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, ја мислим да јесте, да сам виђао по тим кућама, да је било, ја мислим да је то први дан одмах, да су избациване те плахте неке, шта ја знам, па то за неке рукаве и то, ја мислим да су то небулозе обичне. То смо ми имали који смо били, који смо улазили у село, који смо били на тој такозваној акцији, који смо били учесници тих, да не кажем, акција, а то неко обележавање, то нема веза уопште, то су небулозе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви неком рекли да стави белу плахту на капију, на кућу или већ где?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, не знам више, не могу да се сетим, да ли сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Можда сам и рекао, не знам, можда сам, а видевши од осталих да кажу да стављају, можда сам и рекао, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када кажете можда сам и рекао, да ли Вам је то, ко је Вама то саопштио да то причате људима или сте то видели у Товарнику, па?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То сам чуо, кажем, од ових осталих где је, Крњајић је ту био крај мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крај Вас је био Крњајић?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, мислим Крњајић, ту је, није био далеко да, рецимо где је неком рекао, не знам ни ја, као да је кућа или прегледана или нека предаја, откуд знам, не знам која је сврха била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да Крњајић неком то каже, па сте онда и Ви тако урадили?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Тако су и остали рекли, да избаце крпе, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који је био разлог да се стављају те беле крпе, плахте, како већ?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Кажем Вам, не знам зато што је то пракса била таква и када је ослобађан Товарник тамо, па откуд знам, да ли је то нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте учествовали Ви у ослобађању Товарника?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Пазите, ја јесам био на почетку, али пошто је једно лице било рађено, ја сам после тога отишао, да не кажем, помогао том лицу да се превезе до овога, до Дома здравља, тако да нисам директно, касније тек када је пола села ослобођено, тај дан, онда сам био ту присутан и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте учествовали у тим борбама у Товарнику?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, него они су се повукли, знате, до пола села када је узето, они су се повукли сви према овоме, према првом селу, према Илачи, тако да тај, то вече и сутрадан није више било борби никаквих, они су се повукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем одговор, нешто сте Ви кажете, да је једно лице рањено, па га Ви, да ли сте започели учешће у борби за Товарник?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Пазите, то је била другачија акција него што је била на Ловасу. Пошто ту су директно учествовале, значи механизоване, значи механизована јединица, значи те бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ми одговорили на питање, да ли сте учествовали?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесам на почетку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте на почетку?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: На почетку и после када је ово лице рањено, био сам на евакуацији тог лица, да се одвезе до.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас малопре питам, да ли сте учествовали у некој борбеној акцији.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То ја сматрам да је то акција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете нисте?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, ја нисам учествовао, значи, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада чујемо да сте учествовали на почетку борбене акције?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Госпођо председавајућа, ја сам кажем пре почетка, значи улаза у село је лице било рањено, где сам евакуисао га заједно са још једним лицем до, пошто је било позади возило где је био доктор Станимировић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да не губимо око тога време, сада значи ту сте били на почетку.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми даље, до колико сати, кажете, колико сати је укупно трајао овај напад?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Напад? Па, то је негде било ту, петнаест, шеснаест часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од колико ујутру до?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Од ујутру од око осам сати можда, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од осам до петнаест, шеснаест часова?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Тако, тако отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви, кажете, мислите да је било ту негде можда двадесет, да ли сте Ви видели резултате гранатирања?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, нисам ја ходао по селу, госпођо, па гледао где је, шта, како се дешавало, пошто до краја када смо отишли

одатле, ја сам се назад и тамо смо били смештени у тој економији, у тој задрузи, јер ту у центру је та економија, уствари, то је механичка радионица, од те задруге и ту смо били стационарани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте после чули, да ли сте имали неких накнадних сазнања шта се десило по гранатирању, да ли је неко лице страдало од гранатирања?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, пазите, та сазнања немам, одакле бих могао да знам сада да ли је ко од лица рањено од граната, од не знам, није то мало подручје сада, па да ја скачем, не знам, тамо-вамо, па да гледам где је шта, како, не знам, није ми то познато, колико је лица рањено или повређено или убијено, не знам, тај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, за тих, кажете од осам сати, то је четири сата, за тих седам, осам сати, једна улица, шта се ту дешава осам сати у једној улици? Колико је дугачка?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Пазите, можда је било и четрнаест, пазите, можда је било и четрнаест часова, ја нисам имао сат, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колико је дугачак тај правац куда сте се Ви кретали, значи улица Лоле Рибара, у продужетку улица Томисављева, шта се дешава тих неколико сати, колико је сати то све трајало, колико је дугачак тај правац којим сте се Ви кретали?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, једно два километра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у тих два километра, шта се ту дешава, да то траје толико сати, кажете, ту долазите?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, кажем Вам, јел сама акција као акција, значи ради се о животу и смрти, значи, хоћеш да преживиш или нећеш, према томе, значи не можеш да идеш, не знам, сулудо и да, тако да се изразим, да неконтролисано, не знам да се крећеш улицом и тако даље, значи, чуваш и себе а уједно и друге да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли је пуцано на Вас и ако јесте, одакле?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, пазите, они су, зато кажем, тих пуцања је било, нормално да је било, међутим, они су се извукли и рецимо ту где је та улица, где се спушта према тој старој школи, из Краља Томислава, према, не знам како се та улица даље зове доле, постоји једно брдо, Калварија се зове, знате и одатле се све види, цело то подручје, тај део, тако да су они избегли, тако да је одатле ватра овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у тој улици и том правцу којим се Ви крећете, да ли је на вас пуцано?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, пуцано је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, одакле?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, кажем Вам, из тих правца, значи са тих, са тих, пошто је то удолина, разумете ме, тај део, то је пола села, у бити је у једној удолини, а са стране је горе значи нека брдашца, одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, негде из даљине је пуцано?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, није то баш тако, шта ја знам, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то далеко од тог простора где се Ви налазите?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, двеста метара, триста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двеста, триста метара?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Тако негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је из тих дворишта и кућа пуцано на вас?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, пошто су те куће доле удаљене, од цесте су удаљене далеко више него ове горе које су, стотињак метара су удаљене од саме цесте, где су повучене унутра, тако да су специфичне, тај део улице је специфичан, знате, тако да је, било је и шумовит је тај део, значи багремици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из ког правца је то пуцано, где, код чије куће сте то били, па је пуцано?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Шта ја знам, то је кућа отприлике Балић, мислим да је Марин, Марин Балић, он је био и припадник и пре рата, значи пре почетка сукоба је био у Збору народне гарде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то пуцано из његове куће или је пуцано из тог правца?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да, из тог правца је пуцано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је, када сте били у Товарнику, са Вама пошло неко лице Стјепан Маринковић, звани Лисац, неки Хрват тамо који је био заробљен?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Неки Лисац, тако су га звали, јесте био, чуо сам за њега, али сада да се звао Маринковић, то први пут чујем, не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта бива са тим лицем? Да ли је био ту са Вама у Товарнику?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋУ: У Товарнику?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Он је живео чини ми се у Товарнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био са Вама пре напада, током, када долазите до Ловаса или?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, ја да Вам будем искрен, нисам био на почетку колоне, тако да не знам. Ја сам накнадно посредно чуо да је он био у тој колони, да је, не знам њега неко водио, да је у међувремену он побегао, шта је било, немам појма, да Вам будем искрен, али то сам посредно чуо да се то догодило, да је тај, то неко лице, како Ви кажете, Маринковић, да је побегао, да је, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у Товарнику тих дана пре одласка у напад на Ловас, био Љубан Деветак?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не разумем Вас, у нападу да ли је био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не да ли је учествовао у нападу, то нико не тврди, да ли је у Товарнику био Љубан Деветак тих дана пре напада?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Пре напада? Љубан Деветак ја мислим да је долазио, мислим два пута, да сам га ја два пута видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то долазио?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Мислим да, једанпут сам га видео пред станицом милиције, а други пут сам га на пункту срео, е сада, да ли је то било исти дан или различити, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је водио он са Вама неке разговоре, да ли је имао сазнања да ће бити напад, да ли је нешто коментарисао?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Није, није коментарисао, па није он војно лице па да он зна када ће бити напад или шта ће бити, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, да ли сте са њим причали да ће бити напад?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Он се ту питао као и ја или не знам ни ја, Јанко, Марко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли чујете питање, да ли сте са њим, да ли сте са њим разговарали о нападу, да ли ће бити напад?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Није он ту одлучивао, нити сам ја одлучивао о томе.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, опросисте, ако може.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: У сваком случају да је та прича постојала, значи ако је Товарник ослобођен, следећи је Илача или је Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То је логично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због чега Ви не разговарате са њим, и он тамо има неке и рођаке и кућу?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Плус тога, да Вам кажем, да су се водили преговори о предаји Ловаса, значи да је логично да, е сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А којим поводом је Љубан Деветак тих дана долазио у Товарник?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, долазио да нас обиђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вас обиђе?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, то ми је ујак, па, логично је да ме обиђе или не знам, тако да, и ради мене и ради осталих, значи и ради, пошто је и пре, значи пре рата, су избегли и Крњајић и овај Воркапић Милорад су избегли у Стару Пазову, где је Љубан Деветак имао своју фирму тамо, где им је и помагао да се некако преживи и тако даље, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је долазио са неким добровољцима?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, ја га тада нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он тврди да је долазио са неким добровољцима, неким аутобусом, да се довезао са њима?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Пазите, ја тада нисам био, пазите, пошто на тим пунктовима се мењало, значи, састав данас је овај, сутра је онај или радиш сада ноћ, сада дан и тако даље, тако да сам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте били на том пункту Шид-Товарник?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, тако да сам знао да одем исто код једног пре рата познаника од оца код неког Глушца Ђуре који је, где сам одлазио код њега, да се истуширам и тако, ето, тако да нисам ја могао да знам сва сазнања која су се тамо догађала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били некада на пункту када је аутобус добровољаца долазио?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Нисам био присутан, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, пазите, туда је војска стално пролазила тамо-вамо, разумете ме, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате куда иду?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То је било као и «добар дан», да, значи стално кретање, тамо-вамо, рањени, овако, онако, то је сасвим нормална појава да бих ја могао да се сетим после толико година, када је баш прошла, не знам ни ја, нека група добровољаца, не знам, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, кажете, ту негде, не знате тачно ни Ви, паузу, да ли треба? Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида у 12 часова и 12 минута и биће настављен у 12 часова и 35 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се наставља у 12 часова и 45 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто Окружни суд данас скраћено ради, још једно пола сата па ћемо да прекинемо, ја сам мислила да не правимо паузу, па што раније да урадимо. Молим? Ако се ви сви слажете, можемо и сада, слажете се? Добро, онда нисмо ни требали паузу да правимо. Ако се слажете да, сви. Хајмо још неких пола сата, петнаест, двадесет минута, па да можемо да идемо. Реците ми, стали смо овде код тог напада, кажете двоје људи је ту у тој улици страдало, не знате на који начин, шта се дешава после тога, да ли имате неко сазнање да су још погинули људи, колико њих, где, на који начин?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, конкретно, нека посредна сазнања, то што се догодило на минском пољу, то су посредна сазнања, која сам чуо од других.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И посредна сазнања су нека сазнања, па да чујемо каква су.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Мислим од других.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то, реците ми ако већ причате да сте чули, од кога сте чули и шта?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, рецимо, од тих неких мештана који су били тамо присутни, значи када се догодило то, да су налетели на то минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не о минском пољу, него везано за тај напад, овде у оптужници видите да је тужилац ставио да је неких двадесет, двадесетједно лице да је смртно страдало приликом напада. Имате ли Ви неких сазнања на који начин су ти људи страдали, да ли је то било за време напада?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, посредно сам чуо да то јесте тако било, отприлике да су настрадали тај први дан, та лица, све зависи у којим улицама, значи, највећи број лица је страдало у тој улици у Гајевој улици, где је ишла та група од Тите и где је био и покојни Милорад Воркапић и Тепавац Зоран и тако та лица која су, ја не знам ко је још био тамо у тој групи, али ту у тој улици је највише страдало лица и у овој Млинској улици где су ишли ови добровољци. То су моја нека сазнања која.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у тој Млинској улици где су ишли добровољци, ко је ту предводио ту групу, рекли сте Ви на почетку, Ступар?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ступар Славко, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неких сазнања, колико је то лица страдало у једној, колико?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, из самог списка који постоји, могу да кажем ко је живео у тим улицама, значи то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, реците.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Мирко Гргић, под 1., то је лице из Товарника, иначе је био пре рата шумар, који је вероватно избегао за време напада на Товарник, Мато Адамовић, то је лице исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате за Мирка Гргића, у којој је он улици страдао или не?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, то сам посредно чуо касније да је страдао у тој улици, у тој Гајевој, то је та улица. Мато Адамовић, тај је, то је исто лице из Товарника, иначе је био угоститељ, имао је угоститељску радњу у Товарнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте чули за њега, где је он страдао?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Он је у Млинској улици, где је била група ова од Ступара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули на који начин је он страдао?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То не знам, појединости не знам, него могу да кажем лица као лица која су, која су живела у тим улицама, оно што је мени познато. Данијела, уствари Данијел Бадањак и ова Цецилија Бадањак, то су муж и жена, живели су исто у тој улици Гајевој, Антун Јовановић, Анка Јовановић, исто муж и жена, живели су исто у тој Гајевој улици, то је ту негде прекопута управо тог Зорана Тепавца, где је кућа његова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за њих, на који начин су страдали?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, појединости не знам, те детаље не знам, на који начин су настрадали, то ми није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, да ли је тим лицима Антун и Анка Јовановић, да ли им је кућа запаљена?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, знам, после знам да је кућа запаљена, значи касније сам, то је моје сазнање касније да је запаљена или је од гранате, откуд знам, не знам, зато сам Вам објашњавао, она зрна запаљива, светлећа и тако даље, јер ако испалјујете та, значи запаљива зрна, пошто је то село, значи, има велики број кућа које имају штагљеве и тако даље, ако се испалјује, рецимо, у тим правцима, таква муниција, нормално да ће доћи до запаљења, тако лако запаљива, рецимо, као што је слама, сено и тако даље. Тако и од граната исто, значи од, затим, Катарина Павличевић, то је исто у Гајевој улици, то је негде кућа близу од Деветака Љубана, ту је негде, отприлике кућа прекопута. Јурај Пољак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за ту жену, шта се њој догодило?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, не знам, стварно, на који начин је погинула, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то када сте рекли у Гајевој улици, да ли је она живела у Гајевој улици или је ту страдала, шта сте чули?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја мислим да то припада, уствари сада је већ Владимира Назора, та је улица тамо даље, Владимира Назора,

наставља се, Гајева је пре тога, Назора је после тога, значи Владимира Назора, та улица. Јурај Пољак, тај је исто у тој улици, само је у продужетку доле, мало даље, значи исто у тој улици, Јосип Краљевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за овог Јураја Пољака, како је он страдао, шта се њему десило?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, не знам то, на који начин, како је погинуо, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где му је тело пронађено?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, није ми познато. Јурај Пољак, значи Јосип Краљевић, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово лице о коме смо причали?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И за њега исто рекли сте да не знате?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он имао неког сина да је био припадник Збора народне гарде?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, био му је син, пре сукоба му је био син, значи пре рата му је био син припадник Збора народне гарде, сада не знам у које време је присутнио Збору народне гарде, али ја мислим још 1990. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми ту где сте видели да је тај човек страдао, да ли ту живи или живи на другом месту, а ту му је?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Тај Краљевић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, кажете код неког дрвета ту тело сте видели?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Он живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он ту станује или је?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Он живи мало даље, значи, мало ниже од те куће где је погинуо, ниже једно десетак кућа, на тој истој страни, само десетак кућа ниже. И син му је био тада и приведен тамо, био је у Дому, значи у тој механичкој радионици, такозваној и касније је предан, ја мислим војној полицији да је предан, други дан, он и Рендулић Ивица, колико ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тог његовог сина, да ли знате ко га је привео, кажете, био је приведен?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, јесте, био је тамо у том кругу и ту је ја мислим и преноћио, значи ту је преноћио то вече и онда је ујутру или први или други дан, не знам, неко га је одвео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко га је то привео?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ко га је привео, не знам, верујте ми, у тој самој, само знам да је био присутан тамо и да је одведен, значи у правцу Шида, у војни затвор, ето толико знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Затим Мато Кесер, уствари Алојзије Полић, он је исто из Гајеве улице, Мато Кесер, он је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за овог Алојза Полића, од некога, како је страдао?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: На који начин мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, не знам, то нисам ни био тамо, тако да није ми познато. Јосип Пољак, Кесер Мато, уствари, то је кућа до Пољака Јураја овог, само касније сам чуо да они нису ту погинули код својих кућа, да су негде погинули код неке куће где су наводно код неког, да ли Ђука Филић или тако нешто, у тој улици Владимира Назора, да су их ту нашли, то сам касније чуо. Затим овај Иван Острун, то је из моје улице, значи Иве Лоле Рибара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овог сте прескочили, Јосип Пољак?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јосип Пољак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Рекао сам Вам, тај је значи кућа до овога, Јосип Пољак, то је, да, то је из улице, није Дол него Марка Орешковића улица, из улице Марко Орешковић, а сада како се зове, ја не знам, али из бивше, значи, тадашњих назива улица је Марко Орешковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за њега, како је он страдао?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, околности не знам како је погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми за то лице, да ли је имао он неког брата да је у хрватској полицији?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јосип Пољак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Да ли је имао неког брата Николу да је био у хрватској полицији?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја колико знам, да је имао сина Дарка и Николу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сина?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки његов син или неко, да ли је имао неког у хрватској полицији?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Пазите, велики је број тих млађих особа било у полицији и Збору народне гарде, посебно у том периоду, велики број из Ловаса су се прикључили Збору народне гарде и у полицији. Ја бих пре набројао оне који нису били, него они који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, за ово лице, да ли имате сазнање да му је неко, син, брат?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја мислим да је тај син, да му је био у том Збору народне гарде, јер кажем Вам, сви ти млађи који су били, сви су били на обуци овде на ори, после тога су упућени за Вуковар, који су бранили Вуковар и многи су и настрадали и тако даље. Затим, рекли смо за Ивана Оструна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, за овог Ивана Оструна, да ли имате сазнање где му је тело нађено?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, ја сам касније сазнао посредно да је негде у кафићу да је у тој улици, али да је унутра негде у кафићу да је нађен, када је Ђуро Продановић, када је са још неким људима купио тела, да је рекао да је ту пронађен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај кафић исто у улици Лоле Рибара?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, јесте. Затим, Драго Пејић, он је у улици овој горе, значи која се наставља од Млинске, не знам тачно како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Крањчевићева улица можда?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја мислим да је, може бити да је Крањчевићева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту живи?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, ту је живео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнање, где му је тело нађено, како је страдао?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То не знам стварно. Мијо Божић, то лице и не знам, да Вам будем искрен, непознато ми је то лице. Томо Сабљак, он је исто из улице Марко Орешковић, значи где је Пољак. Вид Кризманић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада станите ми код овог Томе Сабљака, реците ми, да ли сте чули како је тај човек страдао?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам. То је четврта ова група која је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Из четврте групе, значи та је група туда ишла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта то значи, да имате неко сазнање где је тај човек?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, не знам, немам сазнање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је становао у тој улици?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Марка Орешковића улица. Затим Вид Кризманић, он је из улице, не знам тачно како се зове, то је нека попречна улица, затим Стипо Мађаревић, он је исто из једне попречне улице, али не знам која је, како се зове. Паво Ђаковић, он је исто значи у тој улици где је и овај Стипо Мађаревић, али да Вам будем искрен, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тај човек био, да ли је био месар?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, јесте, био је месар. Затим Стипо Пејић, тај је у Назоровој улици, значи у продужетку ове Гајеве улице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је тај Стјепан Пејић неки род оном лицу Лисац, које је било са Вама?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Само мало, Стипо Пејић, било је доста Пејића, па сада не могу тачно да одгонетнем ко је тај, Стипо Пејић. Пејића је било бар десетак фамилија, знате, сада не могу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако не знате, ништа.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја мислим да је он, ако је то то лице, онда је из Владимира Назора, значи, у продужетку те Гајеве улице, е сада да ли

му је тај био зет или није, то не знам, стварно, јер тај крај, такозвано брдо, тако да мање сам тамо контакта и остваривао са њима, шта ја знам, нисам, као млад сам отишао у школу у Загреб, тако да нисам, многе људе сам и позаборављао. Живан Антоловић, то је био иначе тамо ваљда као гробар неки, одржавао је гробље и он је из те улице исто где је у продужетку та Млинска, значи, та Крањчевићева ваљда, тако, чини ми се. Значи, највећи број лица је у том правцу изгинуло у тој Гајевој улици, значи, у продужетку те групе која је ишла до краја, до гробља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, шта се дешавало са телима тих људи, да ли су сахрањени, а ако јесу, на који начин, где?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, немам, ја имам посредна сазнања, то је ја мислим да је Продановић Ђуро ваљда водио ту евиденцију и то све, значи око сахране, око тих ствари, значи водио је евиденцију лица и око сахране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате нека конкретнија сазнања где су ти људи сахрањени?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, знам да су сахрањени у гробље, значи постојеће гробље, сеоско у том кругу, нисам био на лицу места, па не знам, немам предоцбу где, на ком делу, где су сахрањени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, да ли су им обавештене породице?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, не знам, то Ђуро Продановић је вероватно обавештавао људе, значи породице погинулих. Он је био тамо као председник Месне заједнице, па је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте нама данас рекли да сте командир полиције постали након што је Милорад Воркапић погинуо, 23. октобра.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте нешто друго причали. У истрази сте рекли да сте након пар дана од министра Богуновића постављени за командира полиције.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Само ја нисам, довршите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, зашто сте другачије причали у истрази?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, пазите, ја нисам знао тачно податак када је погинуо покојни Милорад, тако да нисам могао да сада кажем, да спомињем, да кажем, е био је Воркапић, не знам, овамо, тамо, нисам знао тачно податак, значи, нисам знао тачан датум погибије, тако да, а то нормално да Богуновић који је био министар, то позна, зна ко је био, када у које време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисте знали тачан датум погибије, али Ви у истрази кажете, након пар дана од ослобађања села, мене, ја сам

постављен за, како је село ослобођено, након пар дана, пошто сам по професији полицајац, од стране министра полиције Богуновића, одређен сам за командира полиције у Ловасу.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Тако је, али ја ту нисам споменуо, знате, Крњајића ни Воркапића, ја сам причао то у своје име, али нисам спомињао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али ако сте у своје име причали, онда је подразумевало да ако се не везујете за њих.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Нисам спомињао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Подразумевало је да кажете, након тринаест дана сам, четрнаест постао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Када бих ја знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командир полиције.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Након толико година, шта се све издешавало, Боже мој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте два пута идентичну изјаву дали, први пут сте 29. маја 2007. године, када сте у присуству браниоца давали изјаву у полицији, рекли, након пар дана сам по ослобађању села, постављен, па сте други пут, 30. маја 2007. године пред истражним судијом такође поновили потпуно идентичну изјаву, да сте након пар дана постављени за командира полиције, па Вас ја питам, да ми сада објасните, зашто сада кажете да сте, ето, након тринаест дана сте постављени, сада нешто другачије причате?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, пазите, тих пар дана може да буде од два дана до десет, петнаест дана, како бих ја могао да знам, након пар дана, ја сам рекао након пар дана. То знају и други, не знам ја, ја кажем, Воркапић је одлазио на све састанке код господина и Вељовића и Димитријевића, нисам ја одлазио, према томе, нисам ја могао да будем тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Миодраг Димитријевић је дао једну изјаву, тог 14.-ог, када је био састанак, је испред МУП-а сте се Ви представили.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, може он да каже шта хоће, мислим, то је, он се сети баш 14.-ог да сам ја био, пре свега, то је смешна изјава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, онда пошто кажете значи, од погибије Воркапића, шта Ви радите до тог дана док нисте постављени за командира полиције, шта Ви конкретно обављате, коју дужност?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, обављао сам разговоре на околности, кажем Вам, на значи конкретно што се, значи тиче оружја, наоружавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је била станица полиције?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Била је у центру села, у кући Боре Кесера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин се десило да се полиција смести у тој кући?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како мислите, ко је наредио то или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, испричајте ми у вези тога, како се десило да у тој кући буде станица полиције? Да ли је раније ту била станица полиције?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Није, то је приватна кућа, једна од једног човека који је у Аустрији, који ради, живи у Аустрији, тако да, то ја нисам донео одлуку, то, не знам ко је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то одлучио?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам ко је одлучио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате сазнање ко је одлучио да ту буде станица полиције?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, немам сазнање, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то одлучивао тада?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, ко је одлучивао, одлучивали су, вероватно, да ли Богуновић или неко од ових, Воркапић у договору са њима, откуд знам, ја то не знам, немам тих сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми даље, кажете да је ту неко лице, када сте набрајали малопре, па кажете да је био приведен тамо у задругу?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Краљевић мислите? Јесте, јесте, па то је тај први дан, разумете ме, значи приликом ослобађања, где је затечен, не знам да ли је у кући, да ли је на улици, где је затечен, ја не знам, али знам да је био присутан у дворишту и да је касније предан војној полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли је у задрузи привођен још неко, тај први дан или наредних дана?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Било је, било је. било је, ја мислим да је било можда педесетак лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Педесетак? Реците ми, по ком критеријуму су ти људи привођени, шта је био разлог њиховог привођења?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, шта је критеријум, ја не знам, нисам руководио том акцијом директно да бих ја сада знао који је био критеријум, али ти су људи након дан, два сви пуштени кућама, тако да, ја мислим да су чак неки и исти дан пуштени кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није Вам познато, по ком критеријуму, зашто су ти људи привођени?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, не знам ко је то директно наредио да се они доведу тамо, неко разврставање, ајде да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су то привођени у задрузи, у који простор?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ту има велико двориште и има једна механичка радионица, велика, ту су они били, назовимо, задржани, значи тај дан и други дан, други дан већина је пуштена, чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где тачно у том простору, што Ви кажете?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, у тој, значи, двориште је отворен простор, а радионица је затворен простор, значи велики један простор,

затворени где се, значи, врше механички радови и тако даље. Ту су били задржани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, где, да ли у тој радионици, у неким просторијама изнад или ту негде на неком другом месту?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја мислим да су били унутра, овако, значи у радионици. То је велики простор, разумете ме, тридесет метара са десет, рецимо, можда и више, педесет са десет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, рекли сте, полиција је у кући тог Боре Кесера, значи прво је био Крњајић командир.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте за Крњајића да је командир полиције у Товарнику?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, јесте, био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се сада дешава, молим?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте био, али приликом ослобођења Богуновић му је рекао да ће он бити у Ловасу, а да Јоргић остаје у Товарнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, значи разместио је овога за.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, јесте, колико је мени познато, тако је мени Крњајић рекао, сада, ја не могу да коментаришем даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и шта се дешава, како Воркапић постаје командир? Шта се десило са Крњајићем то, па је овај постао командир, Воркапић?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, после рањавања Крњајића, постао је Воркапић. Сада, ја не знам када је рањен Крњајић, да ли је други, трећи, пети дан, не знам, не могу да Вам тврдим тачно, вероватно постоји нека документација о томе, ја не могу да тврдим. Све шта кажем, то бих лагао, да кажем други дан, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је бројала та полиција у Ловасу, колико је било припадника, како су били обучени?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, пазите, ја сам рекао и пре, значи, униформа се сводила на СМБ униформу стару, чојану униформу, припадници, назовимо тако, милиције су имали ознаку Крајина, «Милиција Крајине», која је била ушивена са, да ли леве, десне стране, ја мислим са леве стране, ето то је било обележје да је неко припадник полиције Крајина у то време, разумете ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је бројала та полиција људи?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, колико је бројала? Десетак, петнаест људи, тако негде, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког састава су били ти људи, да ли су то били мештани или?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, то су претежно то били мештани неки, да ли је било пар добровољаца, не знам, али то је јако мали број, да ли два, три, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, од та два, три добровољца, реците ми, да ли знате који су то, по имену и презимену, надимку?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, то вероватно да Крњајић има боља сазнања о томе, тако да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После, када сте Ви преузели дужност, после Воркапићеве погибије, да ли имате сазнање ко је од добровољаца?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, већ су неки онда напустили, неки су дошли нови које сам ја покупио, ове неке млађе из села и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је у сутерену зграде, где је била полиција, био неки затвор?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Није ту никада био затвор, то су биле просторије, доле је била просторија нека за централно грејање и нека, једна већа просторија која је служила за спаваону. Ту су касније, не касније, него можда након пар дана, управо са те оре, која је била тамо бомбардована, донешени су кревети, ти војни кревети, значи беле боје, као они стари болнички кревети, који су донешени са мадрацима, који су ту стављени и ту су ти припадници спавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који припадници?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, мислим полиције, неки су ту, неки су кући и тако, све зависи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли је неко ту привођен од људи који су испитивани или на било који начин?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, испитивани су, кажем Вам, на околности, значи поседовања оружја и деловања у самом томе Кризном штабу, значи од тих, да не кажем, стража, чувања села, како су они то већ називали и тако даље, значи на те околности су се водили разговори и значи деловања самог, јер они су, рецимо, и пре него што је пао Ловас, многи су из Ловаса ишли па су били, бранили Товарник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, где су они привођени у згради полиције?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како мислите где су привођени? Па, привођени су у просторије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, где?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: У просторију доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налазила та просторија?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, доле у приземљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то та просторија?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А нека је била и горе, нека, зависи у ком периоду, знате, зато сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам за овај период, значи.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја причам о мом периоду, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја Вас враћам на ово када сте били полицајац ту, док су ови други били, где су у том периоду, где су привођени људи?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Значи, пријашње време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, неки су привођени доле, не у подрум, него значи у овоме, значи делу на улазу самом, значи, једна просторија је била већа где су ту обављани разговори са њима, после тога су махом пуштани људи кућама и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли у тој згради је још неко био присутан, у тој кући Боре Кесера? Да ли је ту неко спавао од вас или?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, јесте, спавала је једна, она је била као куварица ту, Воркапић Нада, она је ту од овога Воркапић Милана, супруга, ту је она кувала и служила је тако, била је присутна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је спавала нека Марија Ђаковић ту?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Марија Ђаковић је касније спавала ту, значи, понекада је спавала ту, понекада кући, зависи како када.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када то касније, од када?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Када сам ја био командир, у том периоду, пошто је писала те записнике и тако даље, у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Љубан Деветак, шта је он у том периоду радио?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Љубан Деветак је постао директор задруге и он је радио, бавио се око тога, скупљање те летине и око тога. Знам да је често одлазио којекуда, у Шид, у Митровицу, којекуда, немам појма, где је већ одлазио, сарађивао са свим тим људима и тако даље, значи директно на скупљању те летине, од брања грожђа до значи кукуруза и тога даље, да не набрајам, значи те пољопривредне послове и око тога бавио се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он некада обављао или се мешао у полицијски посао?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Мени колико је познато, није, колико је мени познато, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је он спавао у тој кући Боре Кесера некада?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја мислим да он није спавао ту, да је он спавао у кући, тамо својој кући, где му је кућа, значи од, где су му били пунац и пуница, тамо је спавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови састанци, помињали сте састанке са војском, на које, кажете, ту Ви нисте одлазили, онај период један, реците ми, где се то одржавало, ти састанци?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Састанци? Састанци, зависи у ком периоду, на који период мислите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крените од првог овог дана, значи, ипак сте Ви у месту?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Првог дана, састанци су се одвијали тамо где је била територијална одбрана, значи где је била команда територијалне одбране, у Месној заједници, ту је била смештена

територијална одбрана, где су спавали и ови припадници територијалне одбране и ту је била и канцеларија од Продановића и ту су обављани разговори, значи овај господин Вељовић, Димитријевић и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ко је био командант територијалне одбране?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Био је Радојчић Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли од првог дана?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, ја мислим да је њега поставио овај Слободан Граховац и овај Слободан Суботић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било од првог дана?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А сада, којег дана, тешко је то рећи, не могу казати, само знам да је у то време Слободан Граховац био неки командант у Шиду, који је био заједно са Филиповић Душаном, који је исто из Вуковара, који су радили заједно тамо, био је и Богуновић Боро, то су били представници тадашње, значи, власти Крајине, али су радили у садејству са, нормално, са ЈНА, где су одлазили и долазили, војна лица и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, где је била канцеларија Милана Радојчића?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Била је, канцеларија је била у тој, значи у том комплексу, пошто су две зграде у истом комплексу ту, значи у том делу где је Месна заједница, само је иза била канцеларија, пре тога је била једна спаваона где су они спавали, значи припадници територијалне одбране и исто су донешени кревети са те оре и ту су намештени и ту су они спавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте овог капетана Вељовића. Где је он био смештен?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Мислите, где је спавао?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Где је спавао, а где му је била нека канцеларија, пословни простор?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Он је спавао, колико је мени познато, ту исто у комшилуку, значи то је кућа између полиције и територијалне одбране, код Велимировић Боже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где му се канцеларија налазила?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, ту су они били, ту су ходали у Месној заједници стално, значи ту, била је једна просторија где је Ђуро Продановић био, а друга просторија где су они били, где је била та, где су они те састанке одржавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, у простору Месне заједнице?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, јесте, а Радојчић је значи био у продужетку, ту како постоји амфор, значи иза те где је спаваоница, ту постоји једна канцеларија, ту је био Радојчић Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојао у том простору Месне заједнице, на том уопште делу, двориште ту, да ли је постојао неки затвор?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, постојао је затвор, значи од канцеларије десно, затвор је био с леве стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, коме је тај затвор припадао?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како мислите коме је припадао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, Ви то као полицајац најбоље знате, затвор ако држи, ко држи тај затвор? Да ли то држи полиција или ко то држи?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, држала је полиција, али држали су и припадници територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи и једнима и другима припада?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, ту су привођени људи који су, кажем Вам, по ономе критеријуму, значи, обављање разговора и тако даље, где су задржавани, где је нађено неко оружје и тако даље и касније су прослеђивани кажем у војни затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је тај простор и то двориште некада било ограђено жицом?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како мислите жицом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту где је тај, кажете, затвор који припада и полицији и територијалној одбрани, то двориште, била нека ограда са жицом ту у том периоду?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Затвор тај? Не знам, није ми то познато да је жицом било ограђено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је ту био неки чувар затвора?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То је био подрум један, где је жица, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, испред, двориште то, у том делу, да ли је било да је ограђено неком жицом?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био чувар у том затвору?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја мислим да је био неки одређен, Јелић неки, да ли из Краљева, одакле, не знам тачно, е сада, он је, вероватно је, ко је, да ли је Димитријевић, вероватно да је Димитријевић, ко би други, он је одлазио код њега на састанке тамо и тако даље, он га је одредио ваљда да буде тај неки управник, шта је већ, надлежан за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када је тај Јелић у Ловасу?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, када је, ја мислим од оних првих дана тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је радио пре него што је одређен да буде тај чувар?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, пазите, ту је много лица долазило, одлазило, пролазило, то је тешко било контролисати ко је када, где, зашто, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, ако знате, знате, а ако не знате.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам када је дошао, да ли је био први дан, други, ја га нисам видео, верујте ми, ја те људе и то прво вече нисам видео, нисам знао, да ли је он био не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ту у том подруму у Месној заједници, у том, што кажете да је био затвор, кажете овамо у задрузи људи су пуштани брзо, тих педесет људи, кажете, брзо су пуштени, дан, два.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, тако, ја мислим други дан да више није нико ни био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли у том простору где је задруга, када су ти људи држани та два дана, да ли је био неки чувар ту, нешто?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: У задрузи? Ја сада да Вам будем искрен, не знам да ли је одмах формирано то неко, чуварско.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без обзира да ли је формирано, ко је ту те људе чувао, ту док су били затворени?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, чувала је, па ми смо били ту, ми смо ту преспавали, тај први дан, други дан смо ту, ту смо преспавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко чува те људе?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, били смо сви ту, и Воркапић и ја и остала лица која су била, значи ти добровољци ту, ко је остао од тих добровољаца и од тих мештана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате конкретно, ко је задужен да, људи су?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, то је Воркапић водио и Крњајић, да ли је ко, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била у том простору где је задруга нека канцеларија нечија, тај први дан док сте били, кажете, ту сте преспавали?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Каква мислите канцеларија, не разумем Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека, неки простор да је одређен за неку канцеларију или тако нешто.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, нека канцеларија је, када се иде уз степенице, портирница има нека, чини ми се, па нека горе када се иде у кухињу, ту има кухиња горе, сада ту ја не знам да ли има канцеларија нека, верујте ми да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у тој механичкој радионици, да ли постоје неке степенице па се горе када се испењете степеницама, неке две канцеларије?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, то је онај швапски, знате, стил, па ту је степениште кроз од краја, отпочетка уствари ходника, до краја ходника, то је онај стил швапски, где је, сада колико има просторија, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изнад те механичке радионице или радионе, да ли су постојале неке канцеларије?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Постојало је неко складиште тамо, за храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изнад, значи на спрату, горе?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја сам тамо био пар пута, верујте ми, пре рата нисам никада био тамо, ни улазио у двориште, за пар дана, шта је било, не знам, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам за тај период, ако не знате, реците не знам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не тражим да морате да одговорите.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја нисам тамо ни био, радио, нити знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што не знате, не знате.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, не знам, не могу да нагађам, не знам. Ја, кажем Вам, нисам улазио пре рата уопште у двориште ту, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците у том подруму Месне заједнице, колико су дуго људи ту, шта је било са тим људима, затворени и колико дуго су држани?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам временски колико су држани, дан, два, три, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли неких сазнања да се неком који су ту били затворени, нешто лоше десило?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Немам тих сазнања, осим значи испитивања, значи процедурално обављање разговора и то. Не знам, не знам, за друго, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неких сазнања, да ли су та лица од некога малтретирана ту док су била затворена?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам, то ми није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пола два је, као што сам рекла.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида у 13 часова и 30 минута и биће настављен:

13. маја 2008. године у 9,30 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја сам обећао да ћу на крају данас да само ставим предлог, понављам онај предлог, с обзиром да је наставак 13.-ог, има доста дана, да дате налог медицини или људима из ове Управе затвора, који се баве том проблематиком, да се детаљније прегледа мој брањеник Љубан Деветак и по потреби, дакле, по потреби струке, дакле, ја само предлажем, нисам лекар, да се након тога, по потреби упути на ВМА, на претрагу комплетну, посебно главе и тих апарата, јер су најопремљенији они, тако да до 13.-ог већ, ако нешто има, знамо, значи, то је пауза, да искористимо за то, то је моја молба и предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја сам јуче када сте ми Ви рекли, па сам тражила од лекара Окружног затвора да прегледају Вашег клијента и они су ми овде доставили да је његово здравствено стање задовољавајуће, да ништа алармантно нема.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Знате, то је визуелни преглед.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да, а ако.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја инсистирам на скенерски преглед, то је суштина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Притисак 130/80, кажу да је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Такав притисак ни ја немам, али није реч о притиску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, разумем Вас ја, нико не зна шта може неком да се деси.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Зато што се дешавало пре тога у неколико наврата.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо председнице, могу ја нешто да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само због овога, ништа друго, јер је пауза, зато мислим, ево опреза ради. Не зна он да каже шта му фали, то је проблем, толико му фали, да не зна шта да каже.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо председнице, верујте, ово сада када сте саопштили мој притисак, ја исто као да ме неко убоо ножем. То је толика лаж, па ја стварно морам на овакав начин то да кажем, ја сам јуче, Ви сте врло коректно дали налог, јуче поподне када сам се вратио, био сам позван код лекара овде у установи, ту где јесам у овом кавезу, човек ми је измерио притисак, односно сестрица ми је измерила притисак и био је 150/90. Јутрос у КПД болници мени притисак уопште није мерен и не знам шта Вам је написао, доктор је са мном врло коректно обавио разговор, питао који су проблеми, ја сам му рекао шта ми се јавља, он је рекао да је то нормално у мојим годинама и овај, да то што се помажем са сећањима и то, да је све то нормално, али ако, не знам да ли је написао, хоћете Ви детаљнији преглед, да се изволи уплатити од суда педесет до шездесет хиљада и изворно командир

Гаја ме водио, био присутан и изворно Вам понављам, постоји командир који ме је јуче водио, када ми је лекар притисак, како може Вас да извештава да ми је притисак тај, када је мени притисак јуче био 150/90, то није иста ствар, стварно, извињавам се због тона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имаћете веће то у виду, размотриће па ћемо одлучити.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја имам дојам да Тужилаштво врши притисак на затворске власти, не лично Ви, али, овакав дојам имам, а образложићу.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА